ନିପୁନ୍ ସକ୍ସେନା ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

(ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ଦେୱାନୀ) ସଂଖ୍ୟା 565/2012)

ଡିସେମ୍ବର 11, 2018

[ମଦନ ବି. ଲୋକୁର ଏବଂ ଦୀପକ୍ ଗୁପ୍ତା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ଧାରା 228A- ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି- ସେମାନଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା- ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାମା ଜାରି ହୋଇଛି - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏପରି କୌଣସି ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପୀଡିତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ-ମହିଳାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବଳାତ୍କାର ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏଫଆଇଆର୍ ର ନକଲ ସାର୍ବଜନୀନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ରଖାଯିବ ନାହିଁ- ଦୌରା ଜଜ୍/ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍/ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ, କାରଣପାଇଁ ଲିଖିତ ଭାବରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିପାରିବେ ଏବଂ ପୀଡିତାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏଫଆଇଆର୍ ର ନକଲ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି (ମାନ) ଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିବେ- ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଛି, କେବଳ ମୁଦିଆ ଲଫାପାରେ ବିବୃତିକୁ ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥାକୁ ପ୍ରେରଣ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଏବଂ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିବେ ନାହିଁ-- ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ପୀଡିତା ଏକ ଆବେଦନ କରନ୍ତି, ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ନକରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ ସହିତ 'X' କିମ୍ବା 'Y' ଭାବରେ ତାଙ୍କ ନାମକୁ ଦର୍ଶାଯାଏ - ଅଦାଲତ ବିବରଣୀକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିପାରିବେ କିନ୍ତୁ ସର୍ବସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ରଖାଯାଇଥିବା ବିଷୟବସ୍ତୁରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ- ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡିତା ମୃତ କିମ୍ବା ଅସୁସ୍ଥ ମାନସିକ ସ୍ଥିତିରେ ଅଛନ୍ତି ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଏପରିକି ଅଧିକୃତ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ସତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପରିସ୍ଥିତି ବାଧ୍ୟନକରିଛି, ଯାହା ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ଥିର କରାଯିବ- ଏପରି ପରିସ୍ଥିତି ହୋଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ସମ୍ପର୍କୀୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହୋଇପାରନ୍ତି- ଯଦି ଏପରି କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ଉପୁଜିଥାଏ, ତେବେ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପ୍ରାଧିକୃତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କେବଳ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦୌରା ଜଜ୍/ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ନିକଟରେ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯିଏ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବେ- ତଥାପି, ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସରକାର କୌଣସି ସାମାଜିକ କିମ୍ବା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଚିହ୍ନଟ କରିନାହାଁନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ପ୍ରାଧିକରଣ ଦବା ଉଚିତ- ଯଦି ସରକାର ପ୍ରକୃତରେ ଧାରା 228A(2)(c) ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟ

କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ଏପରି ସମାଜ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଙ୍ଗଠନକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କିଛି ନିୟମ କିମ୍ବା ସ୍ପଷ୍ଟ ମାନଦଣ୍ଡ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ- ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା କରାଯାଇ ନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ବଳବତ୍ତର ରହିବ- ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ- ଅନୁଚ୍ଛେଦ 142- ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1973- ଧାରା 327(2) ।

ଯୌନ ଅପରାଧରୁ ଶିଶୁ ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 2012-ଧାରା 23, 24, 25, 33 ଏବଂ 37- ପୋକ୍ସୋ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଶିଶୁ - ଧିକାର - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି:କୌଣସି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କୌଣସି ବିବୃତି ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ ନାମ, ଠିକଣା, ଫଟୋଗ୍ରାଫ୍, ପାରିବାରିକ ବିବରଣୀ, ବିଦ୍ୟାଳୟ, ପଡ଼ୋଶୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ- ପୋକ୍ସୋ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏଫଆଇଆର୍ ସାର୍ବଜନୀନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ରଖାଯିବ ନାହିଁ- ପୋକ୍ସୋ ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଯେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଲିଖିତ ଭାବରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ନଦେଇଛନ୍ତି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ-ଏହି ପ୍ରକାଶ କେବଳ ସେତେବେଳେ କରାଯାଇପାରିବ ଯଦି ଏହା ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ନୁହେଁ- ବିଜୟ ବନାମ ପଶ୍ଚିମ ବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ ମାମଲାରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସହମତ - କୋଲକାତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ସେଥିରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ/ରାଜ୍ୟର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସମାନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ଦେଶର ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର କିଶୋର ନ୍ୟାୟ କମିଟିର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଛି - ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରିକରାଗଲା - ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର କିଶୋର ନ୍ୟାୟ କମିଟିର ଅଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାନ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାର ଜେନେରାଲଙ୍କ ନିକଟକୁ ରାୟ ପଠାଯିବ ।

ଶବ୍ଦ ଏବଂ ବାକ୍ୟାଂଶ- "ଯେଉଁ ବିଷୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଚୟକୁ ଜଣାଏ"- ତାହାର ଅର୍ଥ- ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ରେ ଥିବା ବାକ୍ୟାଂଶ "ଯାହା ବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଚୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ" ତାହାର ଏକମାତ୍ର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ବିଷୟରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ- ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860- ଧାରା 228A ।

ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860- ଧାରା 228A (2) (c)-ଯଦି ନାବାଳକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇଥାଏ- ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡ଼ିତ ଜଣେ ନାବାଳକ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେଠାରେ ଧାରା 228A (2) (c) ଆଉ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ କାରଣ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ପୋକ୍ସୋ ଅଧିନିୟମ ଯାହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ନାବାଳକମାନଙ୍କ ମାମଲାକୁ

ପରିଚାଳିତ କରେ- ତେଣୁ, ସମସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଅଭିପ୍ରାୟ ପାଇଁ 'କିମ୍ବା ନାବାଳକ' ଶବ୍ଦକୁ ଆଇପିସି ଧାରା 228A, ଉପଧାରା (2) ର ଖଣ୍ଡ (c) ରୁ ବିଲୋପ ହୋଇଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ଶବ୍ଦ ଏବଂ ବାକ୍ୟାଂଶ - "ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ"- ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: 2012 ଅଧିନିୟମର ଧାରା 23 (2) ରେ ଥିବା ବାକ୍ୟାଂଶର 'ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ' କୁ ସର୍ବାଧିକ ବିସ୍ତାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଏହାକୁ ଏକାଭଳିଆ ଭାବରେ ପଢ଼ାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ- ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଶିଶୁର ଗୋପନୀୟତା ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇବା ନୁହେଁ- ତେଣୁ, କୌଣସି ସୂଚନା ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ ତାହା ଗଣମାଧ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ- ଯୌନ ଅପରାଧରୁ ଶିଶୁ ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 2012- ଧାରା 23 (2)- ବିଧିର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ।

ଯୌନ ଅପରାଧରୁ ଶିଶୁଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 2012- ଧାରା 23 (4)- ଅଧୀନରେ ହୋଇଥିବା ଅପରାଧ- ଯେବେ ନଜରକୁ ଆସେ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: ଗଣମାଧ୍ୟମ କେବଳ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନକରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିଷୟରେ ପ୍ରକାଶ ନକରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ - ଏହାର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ଅଧିନିୟମ 2012, ଧାରା 23(4) ଅଧୀନରେ ଏକ ଅପରାଧ ହେବ ।

ଆବେଦନଗୁଡିକୁ ସମାଧାନକରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ: 1.1 ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ର ଉପ-ଧାରା (1) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଧାରା 376, 376A, 376AB, 376B, 376C, 376D, 376DA, 376DB କିମ୍ବା 376E ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଅପରାଧରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ଜଣାଇଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ଅପରାଧିକ ଅପରାଧ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ଅବଧି ପାଇଁ ଦଣ୍ଡନୀୟ ହେବେ ଯାହା ଦୁଇ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇପାରେ । କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, ଯିଏ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅନୁମତି ବିନା, ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିଚାର ହେଉଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କୌଣସି ବିଷୟ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଏକ ଅପରାଧ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଧରାଯିବ । ତେବେ ଏହି ବ୍ୟାଖ୍ୟାରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟର ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ ଆଇପିସିର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଅପରାଧ ହେବ ନାହିଁ ।

1.2 ଆଇପିସି କିମ୍ବା ସିଆରପିସିରେ 'କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିଚୟ' ବାକ୍ୟାଂଶକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇନାହିଁ । ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ "ନାମ କିମ୍ବା କୌଣସି ବିଷୟ ଯାହା ବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଚୟ ଜଣାଇପାରେ" ତାହାର ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନକୁ ନିଷେଧ କରେ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ କେବଳ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମର ପ୍ରକାଶନ ନିଷେଧ ନୁହେଁ ବରଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଷୟର ପ୍ରକାଶ ମଧ୍ୟ ନିଷେଧ ଯାହା ଏହିପରି ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ଜଣାଏ । "ବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଚୟ ଜଣାଇବା ଭଳି ବିଷୟ" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ କେବଳ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ

ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯେ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ବିଷୟରୁ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ପରିଚୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବିଧାନକର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଯେ ଏଭଳି ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟତରେ କୌଣସି ପ୍ରତିକୂଳ ଭେଦଭାବ କିମ୍ବା ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ ନାହିଁ । ବଳାତ୍କାରର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଜଣେ ପୀଡ଼ିତା, ସମାଜରେ ପତିକୂଳ ଭେଦଭାବ ଏବଂ ସାମାଜିକ ବହିଷ୍କାରର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ ।

1.3 ଆଇପିସିର ଧାରା **228A** ର ଉପ-ଧାରା **(2)** ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପୋଲିସ୍ ଷ୍ଟେସନରେ କିମ୍ବା ତଦନ୍ତ ଫାଇଲରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିପାରେ । ପ୍ରଥମ ସୂଚନା ରିପୋର୍ଟ ('ଏଫଆଇଆର୍.') ରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ, ଏହାକୁ ସାର୍ବଜନୀନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏଭଳି ମାମଲା ଏବଂ ଅପରାଧର ତଦନ୍ତ କରୁଥିବା ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଯଥାସମ୍ଭବ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଛଦ୍ମନାମ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ୍, ଯଦି ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ଲେଖିବା ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ନହୋଇଥାଏ । ମହିଳାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବଳାତ୍କାର ଅପରାଧ କିମ୍ବା ପକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏଫଆଇଆର୍ ର କପି ସର୍ବସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ରଖାଯିବ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ନାହିଁ । ଦୌରା ଜଜ୍/ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍/ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଲିଖିତ ଭାବରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯିବାର କାରଣ ପାଇଁ ଏବଂ ପୀଡିତାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏଫଆଇଆର୍ ର ନକଲ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି (ମାନଙ୍କୁ) କୁ ଦେବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିବେ । ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ଗୋପନ ରଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଏବଂ ବିବୃତିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଏହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବେ ନାହିଁ, ଯାହା କେବଳ ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ଅଦାଲତକୁ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ପଠାଯିବା ଉଚିତ । ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି କଡ଼ାକଡ଼ି ନିୟମ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ୍ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ଚିଠିପତ୍ର କିମ୍ବା ସ୍ମାରକ ବିନିମୟ କିମ୍ବା ଜାରି ହୋଇଛି ଯେଉଁଥିରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି, ତାହା ଏକ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ରଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ସୂଚନା ଅଧିକାର ଅଧିନିୟମ **2005** ଅନୁଯାୟୀ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯିବ ନାହିଁ । ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀମାନେ ସମସ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେଉଁଥିରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ଏକ ବନ୍ଦ ଲଫାପା ଭିତରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଏବଂ ଏହି ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡିକ ସମାନ ଦସ୍ତାବିଜ ଦ୍ୱାରା ବଦଳାଇବା ଉଚିତ ଯେଉଁଥିରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ସମସ୍ତ ନଥିରେ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯାହା ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇପାରିବ । ସିଆରପିସିର ଧାରା **173** ଅନୁଯାୟୀ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ବିବୃତି ସହିତ ବନ୍ଦ ଲଫାପାକୁ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ । ଆଇପିସିର ଧାରା **228A** ର ଉପଧାରା **(2)** ର ଖଣ୍ଡ **(b)** ବିଷୟରେ, ଯଦି ଜଣେ ବୟସ୍କ

ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା କିମ୍ବା ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ସେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଲିଖିତ ଭାବରେ ପ୍ରାଧିକୃତ କରିପାରିବେ । ଏହା ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ଏକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଏବଂ ସଚେତନ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

1.4 ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡିତା ଜଣେ ନାବାଳକ, ସେଠାରେ ଧାରା **228A (2) (c)** ଆଉ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ କାରଣ ପକ୍ସୋ ଅଧିନିୟମ ଯାହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ନାବାଳକମାନଙ୍କ ସହିତ ଜଡିତ । ବାସ୍ତବରେ, ସମସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଅଭିପ୍ରାୟ ପାଇଁ 'କିମ୍ବା ନାବାଳକ' ଶବ୍ଦ ଆଇପିସିର ଧାରା **228A**ର ଉପଧାରା **(2)** ର ଖଣ୍ଡ **(c)** ରୁ ଅପସାରିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ।

2.1 ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏପରି କୌଣସି ସମାଜ କଲ୍ୟାଣ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଂଗଠନକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇନାହାଁନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ନିକଟତମ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଅନୁମତି ଦେବା ଉଚିତ୍ । ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଳି ଦେଶର ନାଗରିକ ହୋଇଥାଏ । ଜଣେ ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯିଏକି ଏପରି ଏକ ଘୃଣ୍ୟ ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥାଏ, ସେ ଏପରି ଏକ ମାନସିକ ଆଘାତର ଶିକାର ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଅକଳ୍ପନୀୟ । ଲୋକମତ ଏବଂ ଭାବନା ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ ପୀଡିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଘୃଣ୍ୟ ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହା ଏକ ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ ଏହାକୁ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତାର ସହ ମୁକାବିଲା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଯଦି ପୀଡିତାଙ୍କ ଅଧିକାରର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକ ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଲୋକମତ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ପଡିବ, ତେବେ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନକରି ଏହା କରାଯାଇପାରିବ ।

2.2 ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଅନୁମତି ବିନା, ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ଅଧୀନରେ ମଧ୍ୟ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ ନିକଟତମ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ସହିତ ସମାନ ହୋଇନପାରେ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆବେଦନକାରୀ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ହୋଇନପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପିଲାର "ନିକଟତମ ବନ୍ଧୁ" ହୋଇପାରନ୍ତି, ଯିଏ ଏପରି ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ହକଦାର ହୋଇପାରନ୍ତି ।"ନିକଟତମ ବନ୍ଧୁ" କିଏ ତାହା ସ୍ଥିର କରିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ।

2.3 ଏପରି ମାମଲା ଥାଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ବିନା ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ଏପରି ମାମଲା ଥାଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ମୃତ ଶରୀର ମିଳିଥାଏ । ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ପୀଡିତା ବଳାତ୍କାରର ଶିକାର ହୋଇଥିଲେ।ପୀଡ଼ିତଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇନପାରେ । ତା 'ପରେ, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଫଟୋ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ, ଏହା

ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଯଦିଓ ଏହା କରାଯାଇପାରିବ, ତେବେ ଏପରି ପୀଡିତା ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏପରି ଅନ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ, ଯେଉଁଠି ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରନ୍ତି । ଯଦି ଏପରି କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ଉପୁଜିଥାଏ, ତେବେ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କେବଳ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦୌରା ଜଜ୍/ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ନିକଟରେ କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଦୌରା ଜଜ୍/ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆଇନ ଆଧାରରେ ଆବେଦନ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବେ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ **142** ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥାଏ କାରଣ ସରକାର କୌଣସି ସାମାଜିକ କିମ୍ବା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା/ସଂଗଠନକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆଇନକୁ ପରିଚାଳିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ସରକାର ଆଇପିସିର ଧାରା **228A (2) (c)** ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ସେପରି ସମାଜ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଂଗଠନଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଏ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ କିଛି ନିୟମ କିମ୍ବା ସ୍ୱଷ୍ଟ ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସଙ୍ଗଠନର ପ୍ରକୃତି କ'ଣ ହେବା ଉଚିତ?ଆବେଦନ କିପରି କରାଯିବା ଉଚିତ? ସେହି ଆବେଦନକୁ କେଉଁ ଉପାୟରେ ସମାଧାନ କରାଯିବା ଉଚିତ?ଏକ ସ୍ୱଷ୍ଟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତାହା ହୋଇପାରିଲେ, ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିବ ।

3.1 ଯେତେଦୂର ଆଇପିସିର ଧାରା **228-A** ର ଉପଧାରା **(3)** ସମ୍ପୃକ୍ତ , ଆଇପିସି ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି ଯେ ଧାରା **228-A** ଏବଂ ଧାରା ସିଆରପିସି ଧାରା **327 (2)** ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା କୌଣସି ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନସମ୍ବନ୍ଧରେ କେହି କୌଣସି ବିଷୟ ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗୁଡ଼ିକ ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ ଚାଲେ ଏବଂ ପୀଠାସୀନ ଅଧିକାରୀ, ଅଦାଲତ କର୍ମଚାରୀ, ଅଭିଯୁକ୍ତ, ତାଙ୍କ ଓକିଲ, ସରକାରୀ ଓକିଲ, ପୀଡିତା ଯଦି ସେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି କିମ୍ବା ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ସେଠାରେ ରହିବେ ନାହିଁ । ଅଦାଲତରେ ଯାହା ଘଟୁଛି ତାହା ଯେପରି ବାହାରେ ପ୍ରକାଶ ନହୁଏ, ତାହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଏଭଳି ମାମଲାର କୌଣସି ପ୍ରସାରଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଗଣମାଧ୍ୟମ ପ୍ରସାରଣ କରିପାରିବ ଯେ ମାମଲା ଅଦାଲତରେ ବିଚାରାଧିନ ଥିଲା ଏବଂ କିଛି ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଥିଲା । କେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମାମଲା ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା ତାହା ଏହା ପ୍ରସାରଣ କରିପାରିବ କିନ୍ତୁ ଅଦାଲତ ଭିତରେ କ'ଣ ଘଟିଥିଲା କିମ୍ବା ପୀଡିତା କିମ୍ବା ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବୟାନ କ'ଣ ଥିଲା ତାହା ପ୍ରସାରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରମାଣକୁ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

3.2 ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କୁ ସାମାଜିକ ବହିଷ୍କାରରୁ ରୋକିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି, ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ଯେ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଚାର ବିଭାଗୀୟ ଅଦାଲତ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ସୂଚିତ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

3.3 ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ପୀଡିତା ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରନ୍ତି, ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଏପରି ପୀଡିତା, ତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ନକରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ସହିତ ତାଙ୍କ ନାମ **'X'** କିମ୍ବା **'Y'** ଦର୍ଶାଇ ଏପରି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିପାରିବେ।ଆବେଦନ ସହିତ ଦାଖଲ ହେବାକୁ ଥିବା ଏକ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ସେ ଦସ୍ତାବିଜ (ଗୁଡ଼ିକ) ସଂଲଗ୍ନ କରିପାରିବେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆବଶ୍ୟକ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିଜର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ।ଅଦାଲତ ସବିଶେଷ ତଥ୍ୟ ଯାଞ୍ଚ କରିପାରିବେ କିନ୍ତୁ ସର୍ବସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଥିବା ଦସ୍ତାବିଜରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏପରି ଏକ ଆବେଦନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ଶୁଣାଣି କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏପରି ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାଦ-ତାଲିକାରେ ମଧ୍ୟ ନାମ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା କୌଣସି ଦସ୍ତାବିଜ ସାର୍ବଜନୀନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

4.1 ଯୌନ ଅପରାଧରୁ ଶିଶୁ ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, **2012** (ପୋକ୍ସୋ) ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଯେ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଲିଖିତ କାରଣ ପାଇଁ ଏପରି ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରକାଶ କେବଳ ସେତେବେଳେ କରାଯାଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ନୁହେଁ । ଶିଶୁକୁ ପ୍ରତିବାଦର ପ୍ରତୀକ କରିବା ପାଇଁ ଶିଶୁର ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସାଧାରଣତଃ ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଧାରା **23** ର ଉପଧାରା **(1)** କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପ୍ରାମାଣିକ ସୂଚନା ବିନା ଲିଖିତ, ଫଟୋଗ୍ରାଫିକ୍ କିମ୍ବା ଗ୍ରାଫିକ୍ ରୂପରେ କୌଣସି ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିବାକୁ କିମ୍ବା କୌଣସି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବାକୁ ନିଷେଧ କରେ । କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏପରି କୌଣସି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ଶିଶୁର ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ହ୍ରାସ କରିପାରେ କିମ୍ବା ଶିଶୁର ଗୋପନୀୟତାକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିପାରେ । ଧାରା **23**ର ଉପଧାରା **(2)** ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି ଯେ କୌଣସି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ଖବର ଶିଶୁର ନାମ, ଠିକଣା, ଫଟୋଗ୍ରାଫ୍, ପାରିବାରିକ ବିବରଣୀ, ବିଦ୍ୟାଳୟ, ପଡ଼ୋଶୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ ସହିତ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । 'ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ' ବାକ୍ୟାଂଶକୁ ସର୍ବାଧିକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଏହାକୁ କେବଳ *ସମାନ ଭାବେ* ପଢ଼ାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଶିଶୁର ଗୋପନୀୟତା ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇବା ନୁହେଁ । ତେଣୁ,

କୌଣସି ସୂଚନା ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ, ଗଣମାଧମ ଦ୍ୱାରା ତାହା ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଗଣମାଧମକୁ କେବଳ ସତର୍କ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ବରଂ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଗଣମାଧମ ଉପରେ ଏକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହା ଏପରି କିଛି କରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି କୌଣସି ସୂଚନା ଦେବ ନାହିଁ ଯାହା *ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା* ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଶିଶୁର ପରିଚୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବ ।

4.2 ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅପରାଧକୁ ପ୍ରସାରଣ କରିବା ଗଣମାଧମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ପିଲାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବଳାତ୍କାର ଏବଂ ଯୌନ ଅପରାଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନକରି ଗଣମାଧମ ଏହା କରିପାରିବ । ଗଣମାଧମର କେବଳ ଅଧିକାର ନାହିଁ, ବରଂ ଏପରି ସମସ୍ତ ମାମଲାକୁ ପ୍ରସାରଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତଥାପି, ଗଣମାଧମ ଏହାକୁ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ନକରିବା ପାଇଁ ସତର୍କ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଗଣମାଧମ କେବଳ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନକରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ବିଷୟ ପ୍ରକାଶ ନକରିବାକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରାଯାଇଛି ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ । ଏହାର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ଧାରା **23 (4)** ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ ହେବ ।

4.3 ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମର୍ଥନ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ପାଇଁ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉପରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମାନ ଯୁକ୍ତି ମୃତ ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ । ଏପରିକି ମୃତମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିଜସ୍ୱ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ରହିଛି । କେବଳ ସେମାନେ ମୃତ ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

4.4 *ବିଜୟ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ* ମାମଲାରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୋକ୍ସୋ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ତର୍ଜମା କରିବା ସମୟରେ କାରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରି ବିସ୍ତୃତ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତଦନ୍ତ ସମୟରେ କିମ୍ବା ରାୟ ସମୟରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଯେପରି ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପାଳନ କରାଯାଏ, ଏବଂ ପୀଡ଼ିତ ଶିଶୁଙ୍କ ମୌଳିକ ଅଧିକାର ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମୌଳିକ ମାନବିକ ଅଧିକାରର ସୁରକ୍ଷା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ସମସ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସହମତି ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଦେଶର ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର କିଶୋର ନ୍ୟାୟ କମିଟିର ସମସ୍ତ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି ଯେ ସେମାନେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ସେଥିରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ/ରାଜ୍ୟର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସମାନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିପାରିବେ ।

4.5 ଶିଶୁ-ଅନୁକୂଳ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ପୋକ୍ସୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛି । ଅଦାଲତରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବା ଯେକୌଣସି ମକଦ୍ଦମାକାରୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବାତାବରଣ ଦ୍ୱାରା ଭୟ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ଶିଶୁ ଏବଂ ମହିଳା, ବିଶେଷ କରି ଯେଉଁମାନେ ଯୌନ ନିର୍ଯାତନାର ଶିକାର ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଅଦାଲତର ପରିବେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତରେ ଭୟଭୀତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ, ଏହା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ଯେ ଏପରି ନ୍ୟାୟାଳୟମାନ ଅଛି ଯାହା ଶିଶୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ଅଟେ । ଧାରା **33 (4)** ଅନୁଯାୟୀ ପୋକ୍ସୋ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତକୁ ଅଦାଲତରେ ଶିଶୁ ଅନୁକୂଳ ପରିବେଶ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛି । ଧାରା **36** ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବୟାନଦେବା ସମୟରେ ପିଲା ତାକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଅପରାଧରେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଦେଖି ପିଲାଟି ଯେପରି ଭୟଭୀତ ନହୁଏ । ଯେପରି ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ବିଚାରକୁ *ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ* କରାଯିବ । ଏହି ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ବରଂ ମହିଳାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବଳାତ୍କାର ମାମଲାର ବିଚାର ପାଇଁ ବିଚାରବିଭାଗୀୟ ଅଦାଲତ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇପାରିବ । ବାସ୍ତବରେ, ଏହା ଶିଶୁ ଏବଂ ମହିଳାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏବଂ ନ୍ୟାୟର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହେବ ଯଦି ଦେଶର ସମସ୍ତ ଜିଲ୍ଲାରେ ଯଥାଶୀଘ୍ର ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଏ । ଏହି ଗୋଟିଏ ଏକକ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଏକ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ଯେଉଁଠାରେ ସହର/ନଗରରେ ଥିବା ମହିଳା ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସମସ୍ତ ଅପରାଧ ପଞ୍ଜିକୃତ କରାଯିବ । ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଭଲ ତାଲିମପ୍ରାପ୍ତ କର୍ମଚାରୀ ରହିବା ଉଚିତ ଯେଉଁମାନେ ଯୌନ ଶୋଷଣର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଶିଶୁ ଏବଂ ମହିଳାଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ପ୍ରତି ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହୋଇଥିବେ । ଏଭଳି ଏକ କେନ୍ଦ୍ର ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇସାରିଛି, ତାହା ହେଉଛି ହାଇଦ୍ରାବାଦର "ଭରୋସା" । ଏହାକୁ ଦେଶର ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଦର୍ଶ ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ।

4.7 ନିମ୍ନୋକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଜାରି କରାଯାଇଛି:--

1. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମକୁ ମୁଦ୍ରଣ, ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍, ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଇତ୍ୟାଦିରେ ପ୍ରସାରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏପରିକି ସୁଦୂର ପ୍ରସାରୀ ଉପାୟରେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ପୀଡିତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରିବ ଏବଂ ଯାହା ବୃହତଭାବରେ ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ଦେବ ।

2. ଯେଉଁଠି ପୀଡିତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଛି କିମ୍ବା ମସ୍ତିଷ୍କ ବିକୃତ ରହିଛି, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ

ପରିଚୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରୁଥିବା ପରିସ୍ଥିତି ଥାଏ, ତାହା ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଅର୍ଥାତ ଯିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୌରା ଜଜ୍ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯିବ ।

3. ଆଇପିସିର ଧାରା **376, 376A, 376AB, 376B, 376C, 376D, 376DA, 376DB** କିମ୍ବା **376E** ଅଧୀନରେ ହୋଇଥିବା ଏଫଇଆର ଏବଂ ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଅପରାଧକୁ ସାର୍ବଜନୀନ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

4. ଯଦି ଜଣେ ପୀଡିତା ସିଆରପିସିର ଧାରା **372** ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରନ୍ତି, ତେବେ ପୀଡିତା ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, ଏବଂ ସେହି ଆବେଦନ, ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଢଙ୍ଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ।

5. ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀମାନେ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଏକ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ରଖିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏହି ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡିକ ସମାନ ଦସ୍ତାବିଜ ଦ୍ୱାରା ବଦଳାଇବା ଉଚିତ ଯେଉଁଥିରେ ପୀଡିତଙ୍କ ନାମକୁ ସମସ୍ତ ନଥିରେ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯାହାକୁ ସାର୍ବଜନୀନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇପାରିବ ।

6. ଶିଶୁ ଏବଂ ମହିଳା, ବିଶେଷ କରି ଯେଉଁମାନେ ଯୌନ ନିର୍ଯାତନାର ଶିକାର ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଅଦାଲତର ପରିବେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତରେ ଭୟଭୀତ । ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ସମସ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟକୁ ଗୋପନୀୟ ରଖିବା ଏବଂ ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ଅଦାଲତକୁ ପଠାଇବାକୁ ଥିବା ବନ୍ଦ ଲଫାପା ବ୍ୟତୀତ ଏହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

7. ଆଇପିସିର ଧାରା **228A (2) (c)** ଅନୁଯାୟୀ ମୃତ ପୀଡିତା କିମ୍ବା ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନ କେବଳ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦୌରା ଜଜଙ୍କ ନିକଟରେ କରାଯିବା ଉଚିତ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସରକାର ଧାରା **228A (2) (c)** ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ସମାଜ କଲ୍ୟାଣ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଂଗଠନଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ଥିର କରନ୍ତି ।

8. ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ନାବାଳକ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସେମାନଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ କେବଳ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିବେ, ଯଦି ଏପରି ପ୍ରକାଶ ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହୋଇଥାଏ ।

9. ଆଜିଠାରୁ ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିଲ୍ଲାରେ ଅତି କମରେ ଗୋଟିଏ 'ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର' ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟ/କେନ୍ଦ୍ରଶାସିତ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି ।

ବିଜୟ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ **2017 ସିଆରଆଇଏଲଜେ 3893 ମାମଲା - ଅନୁମୋଦିତ ।**

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଗୁରମିତ ସିଂହ **(1996) 2 ଏସସିସି 384: [1996] 1 ଏସସିଆର 532;** *ଭୂପିନ୍ଦର ଶର୍ମା ବନାମ ହିମାଚଳ ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ* **(2003) 8 ଏସସିସି 551 [2003] 4 ଏସୟୁପିପିଏଲ ଏସସିଆର୍ 792 ମାମଲା- ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଛି -**

ନିବେଦିତା ଝା ବନାମ ବିହାର ରାଜ୍ୟ **ଏସଏଲପି (ସି) ସଂଖ୍ୟା 24978/2018 ;** *ଅଞ୍ଜୁ ଭାର୍ଗିସ ବନାମ କେରଳ ରାଜ୍ୟ* ମାମଲାକୁ **27.09.2018 ରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସିଆରଏଲ.ଏମସି ସଂଖ୍ୟା 5247/2017ରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଛି ;** *ସୁଭାଷ ଚନ୍ଦ୍ର ରାୟ* ବନାମ *ସିକିମ ରାଜ୍ୟ* **2018 ସିଆରଆଇଏଲଜେ 3146 ମାମଲାକୁ - ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

<u>ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିଧି ପ୍ରସଙ୍ଗ</u>

[1996] 1 ଏସସିଆର 532	**ନିର୍ଭର କରିଥିଲା**	**ପାରା 5 ଉପରେ**
[2003] 4 ଏସୟୁପିପିଏଲ. ଏସସିଆର୍ 792	**ନିର୍ଭର କରିଥିଲା**	**ପାରା 25 ଉପରେ**
2018 ସିଆରଆଇଏଲଜେ	**ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲା**	**ପାରା 37 କୁ**
2017 ସିଆରଆଇଏଲଜେ 3893	**ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲା**	**ପାରା 38କୁ**

ଦେୱାନୀ /ମୂଳ ଫୌଜଦାରୀ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ଦେୱାନୀ) ସଂଖ୍ୟା 565/2012 ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ

ସହିତ

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ଫୌଜଦାରୀ) ସଂଖ୍ୟା 1/2013

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ଦେୱାନୀ) ସଂଖ୍ୟା 22 ଏବଂ 148/2013

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ (ଦେୱାନୀ) ସଂଖ୍ୟା 568/2012

ଏସଏଲପି (ସିଆରଏଲ.)........... ସିଆରଏଲଏମପି ସଂଖ୍ୟା 16041/2014

ଏ. ଏନ୍. ଏସ୍. ନାଡକର୍ଣ୍ଣୀ, ଏଏସଜି, ବିକାଶ ମହାଜନ, ଏଏଜି, ଆଲୋକ ଅଗ୍ରୱାଲ, ସଦସ୍ୟ ସଚିବ (ନାଲସା), ସୁଶ୍ରୀ ଇନ୍ଦିରା ଜୟସିଂ, ବରିଷ୍ଠ ଆଡଭୋକେଟ୍ ଡ. (ଏସି), ଏ. କେ. ପଣ୍ଡା, ବରିଷ୍ଠ ଆଡଭୋକେଟ୍, ସୁଶ୍ରୀ ଅଜିତା ଶର୍ମା, ସୁଶ୍ରୀ ଆଞ୍ଚଲ ସିଂହ, ପି. ଏସ୍. ତ୍ରିପାଠୀ, ରବି ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରକାଶ, ମୁକେଶ କୁମାର ସିଂହ, ସୁଶ୍ରୀ ଭାନୁ ପ୍ରିୟା ଶର୍ମା, ମୋହିତ କୌଶିକ, ସୁଶ୍ରୀ ବାଣୀ ବ୍ୟାସ, ଅମିତ, ଡ. ଗଜେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ସିଂହ, ପ୍ରଶାନ୍ତ ଚୌଧୁରୀ, ଆର. ପି. ଗୁପ୍ତା, ଇ. ସି. ଅଗ୍ରୱାଲା, ଅର୍ଧେନ୍ଦୁ ମୌଳି କୁମାର ପ୍ରସାଦ, ସୁଶ୍ରୀ ତରୁଣା ଅର୍ଧେନ୍ଦୁମୌଳି ପ୍ରସାଦ, ନମିତ ସକ୍ସେନା, ଅମୃତେଶ ରାଜ, ପୀୟୁଷ ସିଂହ, ନୀତେଶ ରଞ୍ଜନ, ବୈଭବ ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ, ଶଶାଙ୍କ ସକ୍ସେନା, ସୁଶ୍ରୀ ଭକ୍ତି ପସରିଜା ସେଠୀ, ଏମ୍. ପି. ଗୁପ୍ତା, ସୁଶ୍ରୀ ସୌଦାମିନୀ ଶର୍ମା, ବି. ଭି. ବଳରାମ ଦାସ, ଶୈଳେନ୍ଦର ସାଇନି, ସୁଶ୍ରୀ ସୁନୀତା ଶର୍ମା, ରାଜ ବାହାଦୂର ଯାଦବ, ଶ୍ରୀମତୀ ଅନୀଲ କଟିୟାର, ଜି. ଏସ୍. ମକ୍କର, ଏସ୍. ୱାସିମ ଏ. କାଦରୀ, କୁବେର୍ ଅହମ୍ମଦ ଖାନ, ତମିମ କାଦରୀ, ଜୈଦ ଅଲ୍ଲୀ ସୁବଜପୋଶ, ସଇଦ କାଦରୀ, ସୁଶ୍ରୀ ଅନିତା ଶେନୋୟ, ସୁଶ୍ରୀ ଦୀକ୍ଷା ରାୟ, ପଲକ ମହାଜନ, ଗୁଣ୍ଟୁର ପ୍ରଭାକର, ସୁଶ୍ରୀ ପ୍ରେରଣା ସିଂ, ଅନୀଲ ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ, ରତୁରାଜ୍ ବିଶ୍ୱାସ, ସତ୍ୟେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ, ସୁଶ୍ରୀ ଆଭା ଆର. ଶର୍ମା, ଡି. ଏସ୍. ପରମାର, ସୁଶ୍ରୀ ସୁଜୀତା ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ, ମହେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ, ଏ. ପି. ମାୟୀ, ଚିରାଗ୍ ଜୈନ, ସୁଶ୍ରୀ ରୁଚିର ଗୁପ୍ତା, ସନ୍ତୋଷ ରେବେଲୋ, ଅନୁରାଗ ଶର୍ମା, ଶିଶିର ଦେଶପାଣ୍ଡେ, ସୁଶ୍ରୀ ହେମନ୍ତିକା ୱାହି, ସୁଶ୍ରୀ ପୂଜା ସିଂହ, ସଞ୍ଜୟ କୁମାର ବିସେନ, ବିନୋଦ ଶର୍ମା, ତପେଶ କୁମାର ସିଂହ, ଆଦିତ୍ୟ ପ୍ରତାପ ସିଂହ, ଏମ୍. ଶୋଏବ ଆଲମ, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ସିଂହ, ମୋଜାହିଦ କରିମ ଖାନ, ଭି. ଏନ୍. ରଘୁପତି, ଲମ୍ବୋଶ ମିଶ୍ର, ପରୀକ୍ଷିତ ପି. ଅଙ୍ଗଡି, ସି. କେ. ଶଶି, ନୟନତାରା ରୟ, ସନ୍ନି ଚୌଧୁରୀ, ଅଭିଲାଷ ଅତ୍ରି, ସୁଶ୍ରୀ ଦୀପା ଏମ୍. କୁଲ୍କର୍ଣ୍ଣୀ, ନିଶାନ୍ତ ରମାକାନ୍ତରାଓ କଟନେଶ୍ୱରକର, ଲେଶାଙ୍ଗଥେମ୍ ରୋଶମାନୀ, ସୁଶ୍ରୀ ମାଇବାମ ବବିନା, ସୁଶ୍ରୀ ଅନୁପମା ଙ୍ଗାଙ୍ଗୋମ୍, ରଞ୍ଜନ ମୁଖାର୍ଜୀ, କେ. ଭି. ଖାର୍ଲିଙ୍ଗଡୋ, ଡାନିଏଲ ଷ୍ଟୋନ ଲିଙ୍ଗଡୋ, ଟି. ଜି. ନାରାୟଣନ ନାୟାର, ସୁଶ୍ରୀ କେ. ଏନାଟୋଲି ସେମା, ଅମିତ କୁମାର ସିଂହ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର, ଶିବାଶିଷ ମିଶ୍ର, ଚନ୍ଦନ କୁମାର ମଣ୍ଡଳ, ଆଶିଷ କୁମାର ସିହ୍ନା, କରଣ ଭାରିହୋକେ, କୌଶଲ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର, ସୁଶ୍ରୀ ନବକିରଣ ବୋଲେ, ନଳିନ କୋହଲି, ଅଙ୍କିତ ରାୟ, ମିଲିନ୍ଦ କୁମାର, ସୁଶ୍ରୀ ଅରୁଣା ମାଥୁର, ଅବନୀଶ ଅର୍ପୁଥାମ, ସୁଶ୍ରୀ ଅନୁରାଧା ଅର୍ପୁଥାମ, ସୁଶ୍ରୀ ଗୀତାଞ୍ଜଳି (ମେସର୍ସ ଅର୍ପୁଥାମ ଅରୁଣା ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀ ପାଇଁ), ଏମ୍. ଯୋଗେଶ କନ୍ନା, ସୁଶ୍ରୀ ସୁଜାତା ବାଗଧି, ଏସ୍. ପାର୍ଥ ସାରଥି, ଏସ୍. ରାଜା ରାଜେଶ୍ୱରନ, ଏସ୍. ଉଦୟ କୁମାର ସାଗର, ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ସିଂ, ଏସ୍. ଯୁବୋଦୀପ ରୟ, ରତୁରାଜ ବିଶ୍ୱାସ, ସୁଶ୍ରୀ ଗରିମା ପ୍ରସାଦ, ସୁଶ୍ରୀ ପୁନମ ଆନନ୍ଦ, ସୁଶ୍ରୀ ରଚନା ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ, ସୁଶ୍ରୀ ମୋନିକା, ଅଭିରାଲ ସକ୍ସେନା, ସୁହାନ୍ ମୁଖାର୍ଜୀ, ସୁଶ୍ରୀ ଆସ୍ଥା ଶର୍ମା, ଅମିତ ବର୍ମା, ଅଭିଷେକ ମନଚନ୍ଦା, ସୁଶ୍ରୀ କାଜଲ ଦଲାଲ, ସୁଶ୍ରୀ ଡିମ୍ପଲ ନାଗପାଲ (ପିଏଲଆର ଚାମ୍ବର୍ସ ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀ ପାଇଁ), କେ. ଭି. ଜଗଦୀଶଶ୍ୱରନ, ଶ୍ରୀମତୀ ଜି. ଇନ୍ଦିରା, ମୃଣାଲ କେ. ମଣ୍ଡଳ, ସୁଶ୍ରୀ କାମାକ୍ଷୀ ଏସ. ମେହଲ୍ୱାଲ, ସନବୀର ମେହଲ୍ୱାଲ, ରାଜୁ ସୋନକର, ଚିରାଗ ଏମ. ଶ୍ରଫ୍, ଭି. ଜି. ପ୍ରଗସମ, ପ୍ରଭୁ ରାମସୁବ୍ରମଣ୍ୟନ୍, ଏସ୍. ମନୁରାଜ୍,

ସୁଶ୍ରୀ ଅଦିତି ଗୁପ୍ତା, ସତ୍ୟ ମିତ୍ର, ଟି. ଏନ୍. ରାମା ରୟ, ହିତେଶ କୁମାର ଶର୍ମା, ଟି. ବୀରା ରେଡ୍ଡୀ ଇତ୍ୟାଦି ଅଧିବକ୍ତାମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନିପୁନ ସକ୍ସେନା, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ଆବେଦନକାରୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦୀପକ ଗୁପ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ।

1. ବଳାତ୍କାରର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ଯୌନ ଶୋଷଣର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ପରିଚୟ କିପରି ଏବଂ କେଉଁ ଉପାୟରେ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବା ଉଚିତ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଅନାବଶ୍ୟକ ଉପହାସ, ସାମାଜିକ ବହିଷ୍କାର ଏବଂ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଶିକାର ହେବେ ନାହିଁ ।

2. ଆମେ ଏହି ରାୟକୁ ଦୁଇଟି ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରୁଛୁ । ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଆଇପିସି') ଅନୁଯାୟୀ ବଳାତ୍କାର ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗରେ ଯୌନ ଅପରାଧରୁ ଶିଶୁ ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 2012 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ପୋକ୍ସୋ') ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି ।

3. ଏହି ରାୟରେ "ଗଣମାଧ୍ୟମ" ର ଯେକୌଣସି ସନ୍ଦର୍ଭରେ ମୁଦ୍ରଣ, ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍ ଏବଂ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଇତ୍ୟାଦି ସମେତ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ଗଣମାଧ୍ୟମ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବ ।

<u>ପ୍ରଥମ ଭାଗ</u>

4. ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ଆମ ସମାଜରେ, ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ବିଶେଷ କରି ବଳାତ୍କାରର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ, ଅପରାଧ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥାଏ । ପୀଡ଼ିତା ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ବଳପୂର୍ବକ ଯୌନ ଶୋଷଣର ଶିକାର କରାଯାଇଛି । ତେବେ, ପୀଡ଼ିତାର କୌଣସି ଦୋଷ ନଥାଇ ମଧ୍ୟ ସମାଜ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତିଶୀଳ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ତାଙ୍କୁ ଜଣେ 'ଅସ୍ପୃଶ୍ୟ' ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆରମ୍ଭ କରେ । ବଳାତ୍କାରର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ "ସମାଜଚ୍ୟୁତ ବ୍ୟକ୍ତି" ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସମାଜରୁ ବହିଷ୍କାର କରାଯାଇଥାଏ । ଅନେକ ସମୟରେ, ଏପରିକି ତାଙ୍କ ପରିବାର ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେବାକୁ ମନା କରିଦିଅନ୍ତି । କଠୋର ବାସ୍ତବତା ହେଉଛି ଯେ ତଥାକଥିତ 'ସମ୍ମାନ' ର ମିଥ୍ୟା ଧାରଣା ହେତୁ ଅନେକ ଥର ବଳାତ୍କାର ମାମଲା ମଧ୍ୟ

ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୁଏ ନାହିଁ ଯାହାକୁ ପୀଡିତାଙ୍କ ପରିବାର ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି .କଥାଟି ଏଇଠି ଶେଷ ହେଉ ନାହିଁ I ଏପରିକି ଏକ ମାମଲା ରୁଜୁ ହେବା ପରେ ଏବଂ ଏଫଆଇଆର୍ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ପୋଲିସ୍ ପ୍ରାୟତଃ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରେ I ଯଦି ପୀଡିତା ଜଣେ ଯୁବତୀ ଯିଏ ଏକ ପୁଅ ସହିତ ବାହାରକୁ ଯାଇ ଭେଟ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଲାବୁଲି କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କଲାଭଳି ଢଙ୍ଗରେ ପଚରାଯାଏ ଯେ ସେ କାହିଁକି ଏକ ପୁଅ ସହିତ ଭେଟ କରୁଥିଲା I ନ୍ୟାୟ ସହିତ ପୀଡିତାଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଅନୁଭବ ଏକ ଅପ୍ରୀତିକର ଅଟେ ଯେଉଁଠାରେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରାଯାଏ ଯେ ତାଙ୍କର ଦୋଷ ଅଛି; ସେ ହିଁ ଅପରାଧର କାରଣ I

5. ଯଦି ପୀଡିତା ପୋଲିସ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ଆକ୍ଷେପକୁ ମୁକାବିଲା କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ତେବେ ସେ ସାଧାରଣତଃ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ସହାୟତା ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ I ଅଦାଲତରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ଏକ କଠୋର ଜେରାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନୈତିକତା ଏବଂ ଚରିତ୍ର ବିଷୟରେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥାଏ I ପିଠାସିନ ବିଚାରପତିମାନେ ବେଳେବେଳେ ମୂକ ଦର୍ଶକଙ୍କ ପରି ବସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଓକିଲଙ୍କୁ ଏଭଳି ଅପମାନସୂଚକ ଏବଂ ଅନାବଶ୍ୟକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାରୁ ନିବୃତ କରନ୍ତି ନାହିଁ I ଆମେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ଯେ ଆମେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ, ଓକିଲଙ୍କୁ ଜେରା କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଅଧିକାରକୁ ହ୍ରାସ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ତରର ଶାଳୀନତା ଏବଂ ମହିଳାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ସହିତ କରାଯିବା ଉଚିତ।ସମୟକ୍ରମେ, ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଚେତାବନୀ ସତ୍ତ୍ୱେ, 1996[1] ମସିହାରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଜି ମଧ୍ୟ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି I

6. ଆଇପିସିରେ ଧାରା 228A କୁ, 1983ର ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 43 ମାଧ୍ୟମରେ 25.12.1983 ଠାରୁ ଲାଗୁକରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାହା ଏହିପରି ପଢାଯାଏ:

"228A. କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି --

(1) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଧାରା 376, ଧାରା 376A, ଧାରା 376AB, ଧାରା 376B, ଧାରା 376C, ଧାରା 376D, ଧାରା 376DB କିମ୍ବା ଧାରା 376E ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ ହୋଇଛି, ଯଦି ସେଭଳି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିଚୟ ଜଣାଇବା ଭଳି କେହି ତାଙ୍କ ନାମକୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଛାପିବା କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଅଭିଯୋଗ ହୁଏ କିମ୍ବା ସେପରି କରିଥିବାରେ ଧରାପଡନ୍ତି, (ଏହାପରେ ଏହି

[1] ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଗୁରମିତ ସିଂ, (1996) 2 SCC 384

ଧାରାରେ ପୀଡ଼ିତା ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି), ତାଙ୍କୁ ଦୁଇ ବର୍ଷର ଅବଧି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶିଷ୍ଟ କାରାଦଣ୍ଡର ଦଣ୍ଡିତ କରାଯିବ ଏବଂ ଜୋରିମାନା ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(2) ଉପଧାରା (1) ରେ କୌଣସି ନାମର ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ କିମ୍ବା କୌଣସି ବିଷୟ ଯାହା ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ଜଣାଇବାପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ, ଯଦି ଏଭଳି ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ -

(a) ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନର ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀ ଲିଖିତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଏହିପରି ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସର ତଦନ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି; କିମ୍ବା

(b) ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମୋଦନ ସହିତ; କିମ୍ବା

(c) ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡିତା ମୃତ କିମ୍ବା ନାବାଳକ କିମ୍ବା ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନିକଟତମ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଲିଖିତ ଅନୁମୋଦନ ସହିତ:

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, କୌଣସି ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଙ୍ଗଠନର ଅଧକ୍ଷ କିମ୍ବା ସଚିବଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ, ଯେକୌଣସି ନାମରେ ଅଭିହିତ ହେଉନା କାହିଁକି ଏପରିକି ତାଙ୍କ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକୃତି ଦିଆଯିବ ନାହିଁ ।

ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ.-- ଏହି ଉପଧାରା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, "ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଙ୍ଗଠନର" ଅର୍ଥ କେନ୍ଦ୍ର କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଏକ ସାମାଜିକ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅନୁଷ୍ଠାନ କିମ୍ବା ସଙ୍ଗଠନ ।

(3) ଯେ କେହି ଉପଧାରା (1) ରେ ସୂଚିତ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ବିଚାରଧିନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ବ ଅନୁମତି ବିନା ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଏକ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅବଧି ପାଇଁ ଦଣ୍ଡିତ ହେବେ ଯାହା ଦୁଇ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଜୋରିମାନା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦାୟୀ ହେବେ ।

ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ.- କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟର ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ ଏହି ଧାରାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅପରାଧ ନୁହେଁ ।

7. ଆମେ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1973 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ସିଆରପିସି') ର ଧାରା 327 ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା, ଯାହା କହିଛି ଯେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରହିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଜନସାଧାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ସହଜରେ ଆସିପରିବା ଉଚିତ । ଧାରା 327 ର ଉପଧାରା (2) କୁ 1983 ର ସମାନ

ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 43 ଦ୍ୱାରା ଯୋଡାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 327କୁ, ସଂଶୋଧିତ ଭାବରେ, ନିମ୍ନମତେ ପଢ଼ାଯାଏ:-

"ଧାରା 327ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖୋଲା ରହିବ.-

(1) ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ କୌଣସି ଅପରାଧର ତଦନ୍ତ କରିବା କିମ୍ବା ବିଚାର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି ଫୌଜଦାରୀ ଅଦାଲତ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଏକ ଖୋଲା ଅଦାଲତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ, ଯେଉଁଠିକି ସାଧାରଣ ଜନତା ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ, ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ତାହା ସୁବିଧାଜନକ ଭାବେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରିପାରିବ:

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉ ଯେ ପୀଠାସୀନ ବିଚାରପତି କିମ୍ବା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍, ଯଦି ଉପଯୁକ୍ତ ମନେ କରନ୍ତି, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାର କୌଣସି ତଦନ୍ତ କିମ୍ବା ବିଚାରର କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆଦେଶ ଦେଇପାରିବେ ଯେ ସାଧାରଣ ଜନତା କିମ୍ବା କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ କୋଠରୀ କିମ୍ବା ଅଟ୍ଟାଳିକାକୁ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ରହିପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ରହିବେ ନାହିଁ ।

(2) ଉପଧାରା (1) ରେ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା ଧାରା 376, 376-A, 376-AB, 376-B, 376-C, 376-D, 376-DB କିମ୍ବା ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 376-E (1860ର 45) ଅଧୀନରେ ବଳାତ୍କାର କିମ୍ବା କୌଣସି ଅପରାଧର ତଦନ୍ତ ଏବଂ ବିଚାର *ବନ୍ଦ କୋଠରୀରେ* କରାଯିବ ।

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉ ଯେ ପୀଠାସୀନ ବିଚାରପତି, ଯଦି ଉପଯୁକ୍ତ ମନେ କରନ୍ତି, କିମ୍ବା କୌଣସି ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ କୋଠରୀ କିମ୍ବା ଅଟ୍ଟାଳିକାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ, କିମ୍ବା ଉପସ୍ଥିତ ରହିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିବେ:

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ଜଣେ ମହିଳା ବିଚାରପତି କିମ୍ବା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯଥାସମ୍ଭବ *ବନ୍ଦ କୋଠରୀରେ* ବିଚାର କରାଯିବ ।

(3) ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଉଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ, ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ବ ଅନୁମତି ବ୍ୟତୀତ, ଏପରି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ବିଷୟ ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ବିଧି ସମ୍ମତ ହେବ ନାହିଁ:

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ଠିକଣାର ଗୋପନୀୟତା ବଜାୟ ରଖିବା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ବଳାତ୍କାର ଅପରାଧ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାର ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ ଉପରେ ଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇପାରେ ।"

8. 1983ର ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ବଳାତ୍କାର, ଗଣଦୁଷ୍କର୍ମ ଇତ୍ୟାଦି ମାମଲାକୁ ଖୋଲା ଅଦାଲତରେ ବିଚାର କରାଯିବାକୁ ଥିବା ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ବର୍ଗରୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।ପରେ 2013 ର ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମାନ ଅପରାଧ ଗୁଡିକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।

9. ଧାରା 228A ର ଉପ-ଧାରା (1) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଧାରା 376, 376A, 376AB, 376B, 376C, 376D, 376DA, 376DB କିମ୍ବା 376E ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଅପରାଧରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ଅପରାଧିକ ଅପରାଧ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ଅବଧି ପାଇଁ ଦଣ୍ଡନୀୟ ହେବେ ଯାହା ଦୁଇ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇପାରେ ।

10. ତେବେ ଆଇପିସି ଧାରା 228A ର ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ଯାହା ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି, ତାହା ହେଉଛି ସେଥିରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ ଦ୍ୱାରା ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ପରିଚୟ ଜଣାଇବା । କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, ଯିଏ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅନୁମତି ବିନା, ଏପରି ଏକ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିଚାରଧିନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କୌଣସି ବିଷୟ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଏକ ଅପରାଧ କରନ୍ତି ବୋଲି ଧରାଯିବ । ତେବେ ଏହି ବ୍ୟାଖ୍ୟାରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟର ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ ଆଇପିସିର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଅପରାଧ ହେବ ନାହିଁ ।

11. ଆଇପିସି କିମ୍ବା ସିଆରପିସି 'କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିଚୟ' ବାକ୍ୟକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିନାହିଁ । ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ "ନାମ କିମ୍ବା କୌଣସି ବିଷୟ ଯାହା ବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଚୟ ଜଣାଇପାରେ" ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନକୁ ନିଷେଧ କରେ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ କେବଳ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମର ପ୍ରକାଶନ ନିଷେଧ ନୁହେଁ ବରଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଷୟର ଉନ୍ମୋଚନ ମଧ୍ୟ ନିଷେଧ ଯାହା ଏହିପରି ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ । ଆମର ସ୍ପଷ୍ଟ ମତ ହେଉଛି ଯେ "ଯେଉଁ ବିଷୟ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଚୟ ଜଣାପଡେ" ବାକ୍ୟାଂଶର ଅର୍ଥ କେବଳ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗରୁ ପୀଡିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବିଧି ନିର୍ମାତାମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଯେ ଏଭଳି ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟତରେ କୌଣସି ଶତ୍ରୁତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଭେଦଭାବ କିମ୍ବା ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ ନାହିଁ ।

12. ଜଣେ ବଳାତ୍କାର ପୀଡିତା ସମାଜରେ ପ୍ରତିକୂଳ ଭେଦଭାବ ଏବଂ ସାମାଜିକ ବହିଷ୍କାରର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ । ଏପରି ପୀଡ଼ିତଙ୍କୁ ଚାକିରି ପାଇବା କଷ୍ଟକର ହେବ, ବିବାହ କରିବା କଷ୍ଟକର ହେବ ଏବଂ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ ପରି ସମାଜରେ ଏକୀଭୂତ ହେବା ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟକର ହେବ । ଆମର ଅପରାଧିକ ଆଇନ ଶାସ୍ତ୍ର ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସାକ୍ଷୀ ସୁରକ୍ଷା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ, ପୀଡିତାଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ଗୋପନର ଆବଶ୍ୟକତା ବହୁତ ଅଧିକ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଆମେ କିଛି ଉପାୟ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମ ନ ନେଇ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଏ । ନିକଟରେ ମୁଖ୍ୟଖବର ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ଗୋଟିଏ ମାମଲାରେ, ଯଦିଓ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା, ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେ ରାଜ୍ୟ ବୋର୍ଡ ପରୀକ୍ଷାରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ କେବଳ ରାଜ୍ୟର ନାମ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଜାଣିବା ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷେପଣାସ୍ତ୍ର ବିଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ଏକ ଉଦାହରଣରେ, ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଖବର ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ମୁହଁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ, ପଡ଼ୋଶୀ, ଗାଁର ନାମ ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୋଇଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସହିତ ସମାନ । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମକୁ ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ପୀଡିତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରେ ଏବଂ ଯାହା ତାଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ବୃହତ ଭାବରେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇଥାଏ ।

13. ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ର ଉପ-ଧାରା (2) ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପୋଲିସ୍ ଷ୍ଟେସନରେ କିମ୍ବା ତଦନ୍ତ ନଥିରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିପାରେ । ଆମେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଅଣଦେଖା କରୁନାହୁଁ ଯେ ପ୍ରଥମ ସୂଚନା ରିପୋର୍ଟ୍ ରେ (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଏଫଆଇଆର୍') ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେବେ, ଏହାକୁ ସାର୍ବଜନୀନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏଭଳି ମାମଲା ଏବଂ ଅପରାଧର ତଦନ୍ତ କରୁଥିବା ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଯଥାସମ୍ଭବ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଛଦ୍ମନାମ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ୍, ଯଦି ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ଲେଖିବା ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ନହୋଇଥାଏ । ଆମେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଛୁ ଯେ ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବଳାତ୍କାର କିମ୍ବା ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏଫଆଇଆରର ନକଲ ସର୍ବସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ରଖାଯିବ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ନାହିଁ । ଦୌରା ଜଜ୍/ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍/ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଲିଖିତ ଭାବରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯିବାର କାରଣ ପାଇଁ ଏବଂ ପୀଡିତାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏଫଆଇଆରର ନକଲ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି (ମାନଙ୍କୁ) କୁ ଦେବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିବେ । ବିଷୟର କିଛି ଉଦାହରଣ ଯେପରିକି ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ଶରୀରରୁ ନମୁନା ନିଆଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା

କରାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଡିଏନଏ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ନଥି ହାସଲ କରି ପୀଡିତାଙ୍କ ଜନ୍ମ ତାରିଖ ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଇତ୍ୟାଦି .... ତଥାପି, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀମାନେ ସତର୍କତାର ସହ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ଉଚିତ ଏବଂ ପୀଡିତାଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ କମ୍ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉଚିତ କିନ୍ତୁ ମିଳିଥିବା ସୂଚନା ସହିତ ପିଡ଼ିତାଙ୍କୁ ଯୋଡିବା ବହୁତ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଛୁ ଯେ ଏଭଳି ନମୁନା ପଠାଇବା ସମୟରେ ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଏ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ଗୋପନ ରଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଏବଂ କେବଳ ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ଅଦାଲତକୁ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ପଠାଯାଇଥିବା ରିପୋର୍ଟ ବ୍ୟତୀତ ଏହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବେ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି କଡ଼ାକଡ଼ି ନିୟମ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ୍ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ବିନିମୟ କିମ୍ବା ଜାରି ହୋଇଥିବା ଚିଠିପତ୍ର କିମ୍ବା ସ୍ମାରକପତ୍ରରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଯାହା ଏକ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ରଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ସୂଚନା ଅଧିକାର ଅଧିନିୟମ 2005 ଅନୁଯାୟୀ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀମାନେ ସମସ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେଉଁଥିରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ଏକ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଏବଂ ଏହି ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡିକ ସମାନ ଦସ୍ତାବିଜ ଦ୍ଵାରା ବଦଳାଇବା ଉଚିତ ଯେଉଁଥିରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମକୁ ସମସ୍ତ ନଥିରେ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯାହା ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇପାରିବ । ସିଆରପିସିର ଧାରା 173 ଅନୁଯାୟୀ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ବିବୃତି ସହିତ ବନ୍ଦ ଲଫାପାକୁ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ ।

14. ଯେତେଦୂର ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ର ଉପଧାରା (2) ର ଖଣ୍ଡ (b) ସମ୍ପୃକ୍ତ, ଯଦି ଜଣେ ବୟସ୍କ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା କିମ୍ବା ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ସେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଲିଖିତ ଭାବରେ ପ୍ରାଧିକୃତ କରିପାରିବେ । ଏହା ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ଏକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଏବଂ ସଚେତନ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । କିଛି ପୀଡ଼ିତା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଯଥେଷ୍ଟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସମାଜକୁ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ, ବାସ୍ତବରେ, ଅନ୍ୟ ବଳାତ୍କାର ପୀଡିତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ବଳାତ୍କାର ପୀଡିତାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ହୁଅନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୀଡିତା ଜଣେ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୀଡିତା ତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ କାହାରି ଆପତ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ ।

15. ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ର ଉପଧାରା (2) ର ଖଣ୍ଡ (c) କୁ ଆସିବାବେଳେ, ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡିତା ଜଣେ ନାବାଳକ, ସେଠାରେ ଧାରା 228Aଆଉ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ କାରଣ ପୋକ୍ସୋ ଅଧିନିୟମ ଯାହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ନାବାଳକମାନଙ୍କ ସହିତ ଜଡିତ । ବାସ୍ତବରେ, ସମସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ

ଅଭିପ୍ରାୟ ପାଇଁ 'କିମ୍ବା ନାବାଳକ' ଶବ୍ଦ ଆଇପିସିର ଧାରା 228Aର ଉପଧାରା (2) ର ଖଣ୍ଡ (c) ରୁ ଅପସାରିତ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ।

16. ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନିକଟତମ ସମ୍ପର୍କୀୟ ମାନ୍ୟତାପ୍ରାପ୍ତ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଂଗଠନର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ସଚିବଙ୍କୁ ନାମ ଘୋଷଣା କରିବାର ଅଧିକାର ଦେବା ଏକ ବିରକ୍ତିକର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଯାହା ଆମକୁ ଅସୁବିଧାରେ ପକାଉଛି ।ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ବିଷୟ ଅନୁଯାୟୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏପରି କୌଣସି ସମାଜ କଲ୍ୟାଣ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଂଗଠନକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇନାହାଁନ୍ତି ଯାହାକୁ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ପ୍ରାଧିକୃତ ଅନୁମତି ଦେବା ଉଚିତ୍ ।

17. ଏହି ବୈଷୟିକ ଦିଗକୁ ବିଚାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ କାହାକୁ ପ୍ରାଧିକୃତ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ, ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଯେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ସତର୍କତାର ଶବ୍ଦ ଆବଶ୍ୟକ । ଜଣେ ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଳି ଦେଶର ନାଗରିକ ହୋଇଥାଏ । ଜଣେ ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯିଏକି ଏପରି ଏକ ଘୃଣ୍ୟ ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଏପରି ଏକ ମାନସିକ ଆଘାତର ଶିକାର ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଅକଳ୍ପନୀୟ । ବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରସଙ୍ଗ ହେଉଛି-କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ?ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ କେତେକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ କାରଣ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ଚେହେରା ସେତେବେଳେ ଏହିପରି ଅନ୍ୟ ଯୌନ ଅପରାଧକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ଏକ ସମବେଶୀ ଜାଗରଣ ହୋଇପାରେ । ପୀଡ଼ିତା ପ୍ରତିବାଦର ପ୍ରତୀକ ହୋଇଯାଏ କିମ୍ବା ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ଏହି ତର୍କରେ ଆମେ ଆଦୌ ପ୍ରଭାବିତ ନୁହଁ ।ଯଦି ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେ ଏକ ସମାବେଶୀ ବିନ୍ଦୁ ହେବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଏକ ପ୍ରତୀକ ହେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ କି?ଆମର ଏହା ମଧ୍ୟ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ମତ ଯେ ଲୋକମତ ଏବଂ ମନୋଭାବକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ ପୀଡିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଆଦୌ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । ଘୃଣ୍ୟ ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହା ଏକ ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ ଏହାକୁ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତାର ସହ ମୁକାବିଲା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜାଣୁ ଯେ ତାଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନକରି 'ନିର୍ଭୟା' ସମଗ୍ର ଦେଶପାଇଁ ଜଣେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ପ୍ରତିବାଦର ପ୍ରତୀକ ପାଲଟି ଯାଇଥିଲେ । ଯଦି ପୀଡିତାଙ୍କ ଅଧିକାରର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକ ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଲୋକମତ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ପଡିବ, ତେବେ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନକରି ମଧ୍ୟ ଏହା କରାଯାଇପାରିବ ।

18. ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ଯେ ଏହି ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବଳାତ୍କାର କରାଯାଇଥିବା ମାମଲା ଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିଛୁ, ଯେଉଁଠାରେ ବଳାତ୍କାରର

ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବିଶେଷ କରି ନାବାଳକ ପୀଡ଼ିତାମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ପରିବାର ସଦସ୍ୟ କିମ୍ବା ପରିବାରର ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଘୃଣ୍ୟ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୁଅନ୍ତି, ଏହା କଳ୍ପନା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ତଥାକଥିତ ନିକଟତମ ପରିଜନ ଏକ ଗଣମାଧ୍ୟମ କିମ୍ବା ଏକ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ପ୍ରକାଶନ ସଂସ୍ଥାରୁ ଟଙ୍କା ନେବା ସମେତ ବାହ୍ୟ କାରଣ ପାଇଁ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିପାରନ୍ତି । ଆମେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପିତାମାତାଙ୍କ ଭୂମିକା ଉପରେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏହି ପ୍ରକାରର ଗୋଟିଏ ବି ମାମଲାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିବୁ ନାହିଁ ଏବଂ ବୃହତ୍ତର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁ ଯେ, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ, ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଅନୁମତି ବିନା, ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ଅଧୀନରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

19. ଭାରତ ସଂଘ ତରଫରୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି ଯେ ଭାରତୀୟ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ, 1925 ଅନୁଯାୟୀ ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିବା "ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟ" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ସମାନ ସଂଜ୍ଞା ଦେବାକୁ ପଡିବ ।ଆମେ ଏହି ବିବାଦରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ । ଆମ ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ସୂଚାଯାଇଛି, କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ ନିକଟ ପରିଜନଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ସହିତ ସମାନ ହୋଇନପାରେ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଦରଖାସ୍ତକାରୀ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ହୋଇନପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ "ନିକଟତମ ବନ୍ଧୁ" ହୋଇପାରନ୍ତି, ଯିଏ ଏପରି ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ହକଦାର ହୋଇପାରନ୍ତି । "ନିକଟ ବନ୍ଧୁ" କିଏ ତାହା ସ୍ଥିର କରିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ।

20. ଯେପରି ଉପୋରୋକ୍ତରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏପରି କୌଣସି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଂଗଠନକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇନାହାନ୍ତି । ଆଇପିସିରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଯେ ଏପରି ସଂଗଠନର ସ୍ୱରୂପ କ'ଣ ହେବ ଏବଂ ଏପରି ସଂଗଠନର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ସଚିବ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟତା କ'ଣ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନିଶ୍ଚିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

21. ଏପରି ମାମଲା ଥାଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ବଦଳରେ ତାଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ଏପରି ମାମଲା ଥାଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ଶବ ମିଳିଥାଏ । ଏହା ପ୍ରମାଣ ହୋଇଥାଏ ଯେ ପୀଡିତା ବଳାତ୍କାରର ଶିକାର ହୋଇଥିଲେ । ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇନପାରେ । ତା 'ପରେ, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଚିତ୍ରକୁ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବୁ ଯେ ଯଦିଓ ଏହା ଘଟିଛି, ତେବେ ଏପରି ପୀଡିତା ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏପରି ଅନ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ, ଯେଉଁଠି ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନିକଟତମ ପରିଜନଙ୍କ ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରେ । ଯଦି ଏପରି କୌଣସି

ଆବଶ୍ୟକତା ଉପୁଜେ, ତେବେ ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କେବଳ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦୌରା ଜଜ୍/ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ନିକଟରେ କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଦୌରା ଜଜ୍/ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଆମ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆଇନ ଆଧାରରେ ଆବେଦନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବେ । ଆମେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 142 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରୁଛୁ କାରଣ ସରକାର କୌଣସି ସାମାଜିକ କିମ୍ବା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା/ସଂଗଠନକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆଇନକୁ ପରିଚାଳିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ଯଦି ସରକାର ଆଇପିସିର ଧାରା 228A (2) (c) ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିନିୟମ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ସେପରି ସମାଜ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଂଗଠନକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଏ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ କିଛି ନିୟମ କିମ୍ବା ସ୍ୱଷ୍ଟ ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସଙ୍ଗଠନର ପ୍ରକୃତି କ'ଣ ହେବା ଉଚିତ?ଆବେଦନ କିପରି କରାଯିବା ଉଚିତ?ସେହି ଆବେଦନକୁ କେଉଁ ଉପାୟରେ ସମାଧାନ କରାଯିବା ଉଚିତ? ଏକ ସ୍ୱଷ୍ଟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତାହା ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆମର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବଳବତ୍ତର ରହିବ ।

22. ଆଇପିସିର ଧାରା 228Aର ଉପଧାରା (3) ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଆମେ ଏହା ସ୍ୱଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେ ଆଇପିସି ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି ଯେ ଧାରା 228Aଏବଂ ସିଆରପିସିର ଧାରା 327 (2) ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆସୁଥିବା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେହି କୌଣସି ବିଷୟ ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର *ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ* ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ ପୀଠାସୀନ ଅଧିକାରୀ, ଅଦାଲତ କର୍ମଚାରୀ, ଅଭିଯୁକ୍ତ, ତାଙ୍କ ଓକିଲ, ସରକାରୀ ଓକିଲ, ପୀଡିତା, ଯଦି ସେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, କିମ୍ବା ସାକ୍ଷୀ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ସେଠାରେ ରହିବେ ନାହିଁ ।ଅଦାଲତରେ ଯାହା ଘଟୁଛି ତାହା ଯେପରି ବାହାରେ ପ୍ରକାଶ ନହୁଏ, ତାହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଏଭଳି ମାମଲାର କୌଣସି ପ୍ରସାରଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଗଣମାଧ୍ୟମ ପ୍ରସାରଣ କରିପାରିବେ ଯେ ମାମଲାଟି ଅଦାଲତରେ ବିଚାର ପାଇଁ ସ୍ଥିର ହୋଇଥିଲା ଏବଂ କିଛି ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଥିଲା । କେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମାମଲା ବିଚାରଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା ତାହାର ପ୍ରସାରଣ କରିପାରିବେ କିନ୍ତୁ ଅଦାଲତ ଭିତରେ କ'ଣ ଘଟିଥିଲା କିମ୍ବା ପୀଡିତା କିମ୍ବା ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବିବୃତି କ'ଣ ଥିଲା ତାହା ପ୍ରସାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରମାଣକୁ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶନ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଅଧିକ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁନାହୁଁ ଏବଂ ପରିଚାଳନା କରୁନାହୁଁ କାରଣ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ **ନିବେଦିତା ଝାଙ୍କ** ମାମଲାରେ[2] ଆମର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରୁଛି କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ୱଷ୍ଟ ଯେ କାହାକୁ ସିଆରପିସିର ଧାରା 327 (3) କୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହାର ଭାଷା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଏବଂ ଅସଂଦିଗ୍ଧ ।

[2] ନିବେଦିତା ଝା ବନାମ ବିହାର ରାଜ୍ୟ, ଏସଏଲପି (ସି) ସଂଖ୍ୟା 24978/2018

23. ଆଇପିସିର ଧାରା 228ଏA ର ଉପଧାରା (3) ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ବିଚାରଧିନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କୌଣସି ବିଷୟର ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନକୁ ଏକ ଅପରାଧ ଭାବେ ବିବେଚନା କରେ, ଯଦି ଏହାର ପ୍ରକାଶନ ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ବ ଅନୁମତିରେ କରାଯାଇ ନାହିଁ ।

24. ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଦୁଇ ଦଶନ୍ଧିରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ, ଗୁରୁମିତ ସିଂହଙ୍କ ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ଏକ ସତର୍କ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏହା ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲା ଯେ ମହିଳାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଯୌନ ଅପରାଧ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି । ଏହି ଅଦାଲତ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତଦନ୍ତ ଏବଂ ବିଚାର ସମୟରେ ଯୌନ ଶୋଷଣ କିମ୍ବା ଆକ୍ରମଣର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ସମ୍ବେଦନଶୀଳତା ବିନା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା । ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ *ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ* ବଳାତ୍କାର ମାମଲାର ବିଚାର ନିୟମ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଖୋଲା ବିଚାର ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହେବା ଉଚିତ । ଯଦିଓ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିନଥିଲେ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଟେ:

> "21.ନିକଟ ଅତୀତରେ, ସାଧାରଣତଃ ମହିଳାମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପରାଧ ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ବଳାତ୍କାର ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି । ଏହା ଏକ ବିଡ଼ମ୍ବନା ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମହିଳାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପାଳନ କରୁଛୁ, ଆମେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମାନ ପାଇଁ କମ୍ କିମ୍ବା କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରୁନାହୁଁ । ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମାନବିକ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ପ୍ରତି ସମାଜର ଉଦାସୀନ ମନୋଭାବ ଉପରେ ଏହା ଏକ ଦୁଃଖଦ ପ୍ରତିଫଳନ । ଆମେ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଜଣେ ବଳାତ୍କାରକାରୀ କେବଳ ପୀଡିତାଙ୍କ ଗୋପନୀୟତା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଖଣ୍ଡତାକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରେ ନାହିଁ, ବରଂ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଗୁରୁତର ମାନସିକ ତଥା ଶାରୀରିକ କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ । ବଳାତ୍କାର କେବଳ ଏକ ଶାରୀରିକ ଆକ୍ରମଣ ନୁହେଁ, ଏହା ପ୍ରାୟତଃ ପୀଡିତାଙ୍କ ସମଗ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ବିନାଶ କରିଥାଏ । ଜଣେ ହତ୍ୟାକାରୀ ତାଙ୍କ ପୀଡିତାଙ୍କ ଶାରୀରିକ ଦେହକୁ ନଷ୍ଟ କରେ; ଜଣେ ବଳାତ୍କାରକାରୀ ଅସହାୟ ମହିଳାଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଅପମାନିତ କରେ । ତେଣୁ ବଳାତ୍କାର ଅଭିଯୋଗରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ଅଦାଲତମାନେ ଏକ ବଡ଼ ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରନ୍ତି । ସେମାନେ ଏଭଳି ମାମଲାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତାର ସହ ମୁକାବିଲା କରିବା ଉଚିତ..........
>
> 22. ନିକଟରେ, ଅଦାଲତରେ ଯୌନ ନିର୍ଯାତନାର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କରାଯାଉଥିବା ଜେରାକୁ ନେଇ ଅନେକ ସମାଲୋଚନା ହୋଇଛି ।ତଥ୍ୟର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରମାଣ ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସତ୍ତ୍ୱେ, କେତେକ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଅଧିବକ୍ତା ବଳାତ୍କାରର ବିବରଣୀ ବିଷୟରେ ନିରନ୍ତର ପଚରାଉଚରା କରିବାର ରଣନୀତି ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ବଳାତ୍କାର ଘଟଣାର ବିବରଣୀକୁ ବାରମ୍ବାର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ବାହାର କରିବା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ବିଶ୍ୱସନୀୟତାକୁ ପରୀକ୍ଷା

କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ବିକୃତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅସଙ୍ଗତି ଆଣିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ବିବୃତିକୁ ପରୀକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେଣୁ ଅଦାଲତ ନୀରବ ଦର୍ଶକ ଭାବେ ବସିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯେତେବେଳେ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜେରା କରାଯାଉଛି । ଏହା ଅଦାଲତରେ ପ୍ରମାଣ ଉଥାପନକୁ ଫଳପ୍ରଦ ଭାବରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଜେରା ମାଧ୍ୟମରେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ସତ୍ୟତା ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିବୃତ୍ତିର ବିଶ୍ୱସନୀୟତାକୁ ଜେରା କରିବା ପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ, ଅଦାଲତ ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ଜେରା କରିବା ନିର୍ଯ୍ୟାତନା କିମ୍ବା ଅପମାନ କରିବାର ମାଧ୍ୟମ ନୁହେଁ । ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ବଳାତ୍କାରର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଜଣେ ମହିଳା ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ଅନୁଭୂତି ଦେଇ ଗତି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଏ, ଅପରିଚିତ ପରିବେଶରେ ସେ ଯାହା ଭୋଗିଥିଲେ, ସେ କଥା କହିବାକୁ ବହୁତ ଲଜ୍ଜିତ ଏବଂ ଏପରିକି ଭୟଭୀତ କିମ୍ବା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡ଼ିପାରନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ନୀରବତା କିମ୍ବା ଏକ ବିଭ୍ରାନ୍ତିକର ବାକ୍ୟକୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରମାଣରେ "ଅସଙ୍ଗତି ଏବଂ ବିରୋଧକ୍ତି" ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରେ ।

ସିଆରପିସିର ଧାରା 327 ସହିତ ବିଚାରକରି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନମତେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି:-

24...............ଏହା ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଟିକେ ଆଶ୍ୱସ୍ତିକର ହେବ ଏବଂ ଅତି ପରିଚିତ ପରିବେଶରେ ଅଧିକ ସହଜରେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବ । ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ ବିଚାର କେବଳ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଆତ୍ମସମ୍ମାନ ଏବଂ ଆଇନଗତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ତାଳମେଳ ରଖିବ ନାହିଁ, ବରଂ ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କ ପ୍ରମାଣର ଗୁଣବତ୍ତାରେ ମଧ୍ୟ ଉନ୍ନତି ଆଣିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି କାରଣ ସେ ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ ଏତେ ଦ୍ୱିଧା କିମ୍ବା ଲଜ୍ଜାବୋଧ କରିବେ ନାହିଁ ଯେପରି ସେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ନଜରରେ ଏକ *ଖୋଲା ଅଦାଲତରେ* ଅନୁଭବ କରିଥାନ୍ତେ । ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଉନ୍ନତ ଗୁଣବତ୍ତା ଅଦାଲତମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ଏବଂ ସତ୍ୟରୁ ମିଥ୍ୟା ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ.................ଅଦାଲତମାନେ, ଯଥାସମ୍ଭବ, ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆହୁରି ଲଜ୍ଜିତ ନକରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଦେଶରେ ମହିଳାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନାମ ଗୋପନ ରଖିବା ଯଥାସମ୍ଭବ ବଜାୟ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ବାରମ୍ବାର ଆବେଦନ ଅଧୀନରେ ତାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଏହା କେବଳ ତାଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗକାରିଣୀ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିଥାନ୍ତେ ।

ଆମକୁ ଏହି ଦିଗ ଉପରେ ଆଉ କିଛି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଏବଂ ଆଶା କରୁଛୁ ଯେ ବିଚାରବିଭାଗୀୟ ଅଦାଲତ ସିଆରପିସିର ଧାରା 327 (2) ଏବଂ (3) ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦାରତାର ସହ ଗ୍ରହଣ କରିବେ । *ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ* ବଳାତ୍କାର ମାମଲାର ବିଚାର ନିୟମ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏହିପରି ମାମଲାରେ *ଖୋଲା ବିଚାର* ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଅଟେ ।"

25. ***ଭୂପିନ୍ଦର ଶର୍ମା ବନାମ ହିମାଚଳ ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ[3] ମାମଲା,*** ପ୍ରଥମ ମାମଲା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଯେଉଁଠାରେ ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସନ୍ଦର୍ଭ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନମତେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ:-

"2.ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉ ନାହୁଁ ।ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ର ଧାରା 228-A (ସଂକ୍ଷେପରେ "ଆଇପିସି") କେତେକ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଦଣ୍ଡନୀୟ ।ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଧାରା 376, 376-A, 376-B, 376-C କିମ୍ବା 376-D ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି କିମ୍ବା କରାଯାଇଛି ବୋଲି ଜଣାପଡୁଛି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିଚୟ ଜଣାଇବା ଭଳି ନାମ କିମ୍ବା କୌଣସି ବିଷୟକୁ ଛାପିବା କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରିବା ଦଣ୍ଡନୀୟ ହୋଇପାରେ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ, ଏହି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ରାୟର ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ ସହିତ ଜଡିତ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସାମାଜିକ ନିର୍ଯାତନା କିମ୍ବା ବହିଷ୍କାରକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ସାମାଜିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି, ଯାହା ପାଇଁ ଧାରା 228-A ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଛି, ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଙ୍କ ରାୟରେ, ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ସୂଚିତ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଆମେ ରାୟରେ ତାଙ୍କୁ "ପୀଡ଼ିତା" ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ବାଛିଛୁ ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆଇପିସି ଧାରା 228A ଅନୁଯାୟୀ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଧାରା 228A ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ହେତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟର ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ତଥାପି, ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କୁ ବହିଷ୍କାରରୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ସାମାଜିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି, ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ଯେ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଚାରବିଭାଗୀୟ ଅଦାଲତ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମକୁ ସୂଚିତ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହା ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଛି ଏବଂ ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

---

[3] (2003) 8 ଏସସିସି 551

26. ***ଅଜୁ ଭାର୍ଗିସ ବନାମ କେରଳ ରାଜ୍ୟ***[4] ମାମଲାରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନମତେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି:-

"8.ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ଯେ ପୀଡିତା ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଅନୁଯାୟୀ ଫଳସ୍ୱରୂପ ସାମାଜିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା କିମ୍ବା ବହିଷ୍କାର ଦ୍ୱାରା ଅଧିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ ନାହିଁ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଯୌନ ହିଂସାର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଘଟଣା ପରେ ତାଙ୍କୁ ମାନସିକ ଏବଂ ସାମାଜିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା କିମ୍ବା ମାନସିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଯୌନ ହିଂସାର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସହାୟତା କରିବା ଏବଂ ସେମାନେ ଯେପରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାକୁ ଫେରିବେ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ କରିବେ ତାହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ସମାଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏଭଳି ହିଂସାର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଗୋପନୀୟତାର ମୌଳିକ ଅଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଅନାବଶ୍ୟକ ସାର୍ବଜନୀନ ସମାଲୋଚନାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବେ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ, ଏହା ଏକ ସ୍ୱୀକୃତ ସାମାଜିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏଥିରେ ଲୋକହିତର ଏକ ଉପାଦାନ ଜଡ଼ିତ ରହିଛି । ଏହି ଧାରାଟି ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ, ସନ୍ଦେହମୁକ୍ତ ଏବଂ ଏହାକୁ ଭଙ୍ଗ କରିବାର ପରିଣାମର ନିସ୍ତାର ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକାଶ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ, ଯଥାର୍ଥ କିମ୍ବା ଆଇନର ଜ୍ଞାନ ବିନା ଥିଲା କି ନାହିଁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନାମ ପ୍ରକାଶକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରୁଥିବା ଆଇପିସି ଧାରା 228A ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଏହାକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

27. ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରୁ ବିଦାୟ ନେବା ପୂର୍ବରୁ, ଆମେ ଏକ ପରିସ୍ଥିତିର ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ଯାହା ବିଧି ନିର୍ମାତା ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କଳ୍ପନା କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଯେପରି ଆମେ ଉପରେ କହିଛୁ, ଆଇପିସିର ଧାରା 228A ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମ କିମ୍ବା ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉପରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଇଛି । ଯଦି ଅଭିଯୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସିଆରପିସିର ଧାରା 372 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ କ'ଣ ହେବ? ସେ ଆବେଦନ ପତ୍ରରେ ତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ବାଧ ହେବେ କି?ଆମର ସ୍ପଷ୍ଟ ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏପରି ଜଣେ ପୀଡିତା ଅଦାଲତକୁ ଏକ ଆବେଦନ କରିପାରିବେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଛଦ୍ମ ନାମରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରେ, ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ 'X ' କିମ୍ବା ' Y ' କିମ୍ବା ଏପରି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଛଦ୍ମ ପରିଚୟ ଯାହାକୁ ସେ ବାଛି ପାରିବେ । ତଥାପି, ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କିଛି ନାମ ଦେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯାହା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କ୍ଷତି

---

[4] ସିଆରଏଲ.ଏମସି ସଂଖ୍ୟା 5247/2017 ତା 27.09.2018 ରିଖରେ ନିଷ୍ପତି ହୋଇଛି

ପହଞ୍ଚାଇପାରେ । ଏପରି କେତେକ ଦସ୍ତାବିଜ ଥାଇପାରେ ଯେଉଁଥିରେ ତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, କ୍ଷମତାପତ୍ର ଏବଂ ସତ୍ୟପାଠ (ଗୁଡ଼ିକ) ଯାହା ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଶପଥ ପତ୍ର କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ନ୍ୟାୟାଳୟ ସାଧାରଣତଃ ଏପରି ଦରଖାସ୍ତକାରୀଙ୍କୁ ଛଦ୍ମ ନାମରେ ଆବେଦନ/ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ଉଚିତ୍ ।ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ପୀଡିତା ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରନ୍ତି, ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ଏହିପରି ପୀଡିତା ତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ନକରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ସହିତ ତାଙ୍କ ନାମ 'X' କିମ୍ବା 'Y' ଦର୍ଶାଇ ଏପରି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିପାରିବେ । ଆବେଦନ ସହିତ ଦାଖଲ ହେବାକୁ ଥିବା ଏକ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ସେ ଦସ୍ତାବିଜ (ଗୁଡ଼ିକ) ସଂଲଗ୍ନ କରିପାରିବେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିଜର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ । ଅଦାଲତ ସବିଶେଷ ତଥ୍ୟ ଯାଞ୍ଚ କରିପାରିବେ କିନ୍ତୁ ସର୍ବସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଦସ୍ତାବିଜରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏପରି ଏକ ଆବେଦନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିଭୃତ କୋଠରୀରେ ଶୁଣାଣି କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏପରି ବିଷୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାଦ ତାଲିକାରେ ମଧ୍ୟ ନାମ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା କୌଣସି ଦସ୍ତାବିଜ ସାର୍ବଜନୀନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ

28. ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଏହି ଭାଗରେ ଆମେ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ଯାହା ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଜଣେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନକରିବା ସହ ଜଡ଼ିତ । ପ୍ରାରମ୍ଭରେ, ଆମେ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେଇ ପାରିବା ଯେ ବୟସ୍କ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ରାୟର ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ଆମେ ଯେଉଁ କାରଣ ଦେଇଛୁ, ତାହା ନାବାଳକ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଶକ୍ତି ଦେଇଥାଏ ।

29. ଯୌନ ଶୋଷଣର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଜଣେ ନାବାଳକକୁ ଏକ ସାବାଳକ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି କାରଣ ଜଣେ ସାବାଳକ ପୀଡ଼ିତା ବୟସ୍କ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସମାଜ ଦ୍ୱାରା ହେଉଥିବା ସାମାଜିକ ବହିଷ୍କାର ଏବଂ ମାନସିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ମୁକାବିଲା କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜଣେ ନାବାଳକ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ଏହା କରିବା କଷ୍ଟକର ହେବ । ନାବାଳକ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଧିକାଂଶ ଅପରାଧ ପ୍ରସାରଣ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ଅପରାଧର ଅପରାଧୀ ପୀଡିତାଙ୍କ ପରିବାରର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ କିମ୍ବା ଜଣେ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଅପରାଧକୁ ଚପେଇଦେବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରାଯାଏ । ଏବେ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଉଛି ଯେ ଗୋଟିଏ ପିଲାକୁ ଅତିରିକ୍ତ ସୁରକ୍ଷା ଆବଶ୍ୟକ । ଭାରତ ଶିଶୁ ଅଧିକାର ଉପରେ ମିଳିତ ଜାତିସଂଘର ସମ୍ମିଳନୀ, 1989 ରେ ଏକ ସ୍ୱାକ୍ଷରକାରୀ ସଦସ୍ୟ ଏବଂ 2012 ରେ ପୋକ୍ସୋ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ସଂସଦ ବିବେଚନା କରିଥିଲା, ଯାହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ସମସ୍ତ ଶିଶୁଙ୍କ

ବିରୋଧରେ ଯୌନ ଅପରାଧ ସହିତ ଜଡିତ । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲିଙ୍ଗ ନିରପେକ୍ଷ ଏବଂ ଏହି ଭାଗରେ ଆମେ ଯାହା କହିବୁ ତାହା ସମସ୍ତ ଶିଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ।

30. ପୋକ୍ସୋ ର ଷଷ୍ଠ ଅଧ୍ୟାୟ ଏକ ପିଲାର ବିବୃତିକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସହିତ ଜଡିତ । ଧାରା 24 ପୋଲିସ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ବିବୃତି ସହିତ ଜଡିତ । ଆମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଧାରା 24ର ଉପଧାରା (5) ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଟେ ଯାହା ନିମ୍ନମତେ ପାଠ କରାଯାଏ:

"ଧାରା 24- ଏକ ଶିଶୁର ବୟାନ ନଥିଭୁକ୍ତ -

XXX XXX XXX

XXX XXX XXX

(5) ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟଥା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବିନା, ଶିଶୁର ପରିଚୟ ସାର୍ବଜନୀନ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ଅଛି ବୋଲି ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀ ନିଶ୍ଚିତ କରିବେ ।

ଧାରା 25 ପୋକ୍ସୋରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସିଆରପିସିର ଧାରା 164 ଅଧୀନରେ ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଶିଶୁର ବୟାନ ଯାହା ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କୁ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଏ, ତାହା ପିଲାମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ମାମଲାର ବିଚାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୁଏ ଯାହା ଶିଶୁ ଅନୁକୂଳ ହେବ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଏ ଏବଂ ବିଶେଷ ଭାବରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଆକ୍ରମଣାତ୍ମକ ପଚରାଉଚରା କିମ୍ବା ଚରିତ୍ର ହନନ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଅନୁମତି ଦେବେ ନାହିଁ । ଧାରା 33 ର ଉପଧାରା (7) ଯାହା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତାହା ନିମ୍ନମତେ ପାଠ କରାଯାଏ:

"ଧାରା 33- ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦଲତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ଏବଂ କ୍ଷମତା ।-

XXX XXX XXX

(7) ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ନିଶ୍ଚିତ କରିବେ ଯେ ତଦନ୍ତ କିମ୍ବା ବିଚାର ସମୟରେ ଶିଶୁର ପରିଚୟ କୌଣସି ସମୟରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ଲିଖିତ ଭାବେ କାରଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଏପରି ପ୍ରକାଶକୁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରନ୍ତି, ଯଦି ତାଙ୍କ ମତରେ ଏପରି ପ୍ରକାଶ ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହୋଇଥାଏ ।

ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ.- -ଏହି ଉପଧାରା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ଶିଶୁର ପରିଚୟରେ ଶିଶୁର ପରିବାର, ବିଦ୍ୟାଳୟ, ସମ୍ପର୍କୀୟ, ପଡ଼ୋଶୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସୂଚନା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ପାରିବ ।

"ଧାରା 37 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ସମସ୍ତ ବିଚାର *ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ* ପରିଚାଳିତ ହେବ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯିବାକୁ ଥିବା କାରଣ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇ ନାହିଁ । ଧାରା 24 (5) ଏବଂ ଧାରା 33 (7) କୁ ଖାଲି ପଢ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଯେ ତଦନ୍ତ କିମ୍ବା ବିଚାର ସମୟରେ ଶିଶୁର ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ କୌଣସି ସମୟରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ଜନସାଧାରଣ କିମ୍ବା ଗଣମାଧ୍ୟମ ଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଧାରା 37 ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେ ଏହି ବିଚାର *ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ* ପରିଚାଳିତ ହେବ ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଗଣମାଧ୍ୟମ ଉପସ୍ଥିତ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ପୋକ୍ସୋର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଯେ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଲିଖିତ କାରଣ ପାଇଁ ଏପରି ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇନାହାନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରକାଶ କେବଳ ସେତେବେଳେ କରାଯାଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ନୁହେଁ । ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଯେଉଁଠାରେ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ଶିଶୁ ଯୌନ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଛି ଏବଂ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ତଦନ୍ତକାରୀ ଦଳ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଶିଶୁର ଚିତ୍ରକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଅନୁମତି   ଦେଇପାରନ୍ତି । ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା କେବଳ ସେତେବେଳେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନୁହେଁ । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଶିଶୁକୁ ପ୍ରତିବାଦର ପ୍ରତୀକ କରିବା ପାଇଁ ଶିଶୁର ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସାଧାରଣତଃ ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

31. ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟ ମିତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ "ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥ" ବାକ୍ୟାଂଶର ଅର୍ଥ କ'ଣ ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଉପଦେଶ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ତଥାପି, ଆମେ ଏଠାରେ ଉପରେ କିଛି ଉଦାହରଣ ଦେଇଛୁ ଏବଂ ଆମେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତଙ୍କ ହାତ ବାନ୍ଧି ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହୁଁ, ଯେଉଁମାନେ ଏପରି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ପରିଚାଳନା କରିଥାନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାକୁ ନିଜସ୍ୱ ବାସ୍ତବ ରୂପରେଖ ମଧ୍ୟରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ପୋକ୍ସୋ ର ଧାରା 23 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯାହା ଗଣମାଧ୍ୟମର ପ୍ରକ୍ରିୟା ସହିତ ଜଡିତ । ଏହାକୁ ନିମ୍ନମତେ ପାଠ କରାଯାଏ:

"ଧାରା 23- ଗଣମାଧ୍ୟମ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି -

(1) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପ୍ରାମାଣିକ ସୂଚନା ବିନା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଗଣମାଧ୍ୟମ କିମ୍ବା ଷ୍ଟୁଡିଓ କିମ୍ବା ଫଟୋଗ୍ରାଫିକ୍ ସୁବିଧାରୁ କୌଣସି ଶିଶୁ ଉପରେ କୌଣସି ବିବୃତି କିମ୍ବା ମନ୍ତବ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବେ ନାହିଁ, ଯାହା ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ହ୍ରାସ କରିପାରେ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଗୋପନୀୟତାକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିପାରେ ।

(2) କୌଣସି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ବିବୃତି ଶିଶୁର ନାମ, ଠିକଣା, ଫଟୋ, ପାରିବାରିକ ବିବରଣୀ, ବିଦ୍ୟାଳୟ, ପଡ଼ୋଶୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ ସହିତ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ ।

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ଲିଖିତ ଭାବେ କାରଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ଲାଗି, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଯିଏକି ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲାର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ, ଏପରି ପ୍ରକାଶକୁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିବେ, ଯଦି ତାଙ୍କ ମତରେ ଏପରି ପ୍ରକାଶ ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହୋଇଥାଏ ।

(3) ଗଣମାଧ୍ୟମ କିମ୍ବା ଷ୍ଟୁଡିଓ କିମ୍ବା ଫଟୋଗ୍ରାଫିକ୍ ସୁବିଧାର ପ୍ରକାଶକ କିମ୍ବା ମାଲିକ ତାଙ୍କ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ମିଳିତ ଭାବରେ ଏବଂ ପୃଥକ ଭାବରେ ଦାୟୀ ରହିବେ ।

(4) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ଉପଧାରା (1) କିମ୍ବା ଉପଧାରା (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରନ୍ତି, ସେ ଛଅ ମାସରୁ କମ୍ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏକ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବଧି ସହିତ ଉଭୟ କାରାବାସ କିମ୍ବା ଜୋରିମାନା କିମ୍ବା ଉଭୟ ଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ ହେବେ ।

ଧାରା 23 ର ଉପଧାରା (1) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପ୍ରାମାଣିକ ସୂଚନା ବିନା ଲିଖିତ, ଫଟୋଗ୍ରାଫିକ୍ କିମ୍ବା ଗ୍ରାଫିକ୍ ଯେକୌଣସି ରୂପରେ କୌଣସି ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିବାକୁ କିମ୍ବା କୌଣସି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବାକୁ ନିଷେଧ କରେ । କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏପରି କୌଣସି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ଶିଶୁର ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ହ୍ରାସ କରିପାରେ କିମ୍ବା ଶିଶୁର ଗୋପନୀୟତାକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିପାରେ । ଧାରା 23ର ଉପଧାରା (2) ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି ଯେ କୌଣସି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ପ୍ରସାରଣ ଶିଶୁର ନାମ, ଠିକଣା, ଫଟୋ, ପାରିବାରିକ ବିବରଣୀ, ବିଦ୍ୟାଳୟ, ପଡ଼ୋଶୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ ସହିତ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । 'ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ' ବାକ୍ୟାଂଶକୁ ସର୍ବାଧିକ ବିସ୍ତାର ଦେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଏହାକୁ କେବଳ *ଏକା ଭଳିଆ*

ପଢ଼ାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଶିଶୁର ଗୋପନୀୟତା ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ କ୍ଷତି ନ ପହଞ୍ଚାଇବା । ତେଣୁ, କୌଣସି ସୂଚନା ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ ତାହା ଗଣମାଧ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।ଗଣମାଧ୍ୟମକୁ କେବଳ ସତର୍କ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ବରଂ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଉପରେ ଏକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହା ଏପରି କିଛି କରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି କୌଣସି ସୂଚନା ଦେବ ନାହିଁ ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବ ।

32. ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅପରାଧକୁ ପ୍ରସାରଣ କରିବା ଗଣମାଧ୍ୟମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ପିଲାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବଳାତ୍କାର ଏବଂ ଯୌନ ଅପରାଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନକରି ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏହା କରିପାରିବ । ଗଣମାଧ୍ୟମର କେବଳ ଅଧିକାର ନାହିଁ, ବରଂ ଏପରି ସମସ୍ତ ମାମଲା ପ୍ରସାରଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତଥାପି, ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏହାକୁ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ନ କରିବା ପାଇଁ ସତର୍କ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଗଣମାଧ୍ୟମ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଉଚିତ କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ପୀଡିତା ଦୁଃଖର କାହାଣୀ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରନ୍ତି, ପୀଡିତା ପୁନର୍ବାର ସେହି ମାନସିକ ଆଘାତ ଦେଇ ଗତି କରନ୍ତି ଯାହା ସେ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି । ଉଭୟ ବୟସ୍କ ଏବଂ ଶିଶୁ, ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ଏହିପରି ମାମଲାର ପ୍ରସାରଣକୁ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଭାବରେ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏଭଳି ମାମଲାକୁ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୂରଦର୍ଶନ ଚାହିଦା ସଂଖ୍ୟାରେ (ଟିଆରପି) ବୃଦ୍ଧି ମିଳିପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଗଣମାଧ୍ୟମର ବିଶ୍ୱସନୀୟତାକୁ କୌଣସି ଶ୍ରେୟ ଦିଏ ନାହିଁ ।

33. ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ଶିଶୁ ଏକ ଛୋଟ ଗାଁର, ଏପରିକି ଗାଁର ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବା ମଧ୍ୟ ଧାରା 23 (2) ପୋକ୍ସୋ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିପାରେ କାରଣ ଏହା କେବଳ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଗାଁକୁ ଯାଇ ପିଲାଟି କିଏ ତାହା ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ କରିବ । ଦିଲ୍ଲୀ ପରି ବଡ଼ ସହର ଏବଂ ମହାନଗରରେ ସହରର ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇପାରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କଲୋନୀ ଏବଂ ପିଲା କେଉଁ ଅଞ୍ଚଳରେ ରହୁଛନ୍ତି କିମ୍ବା ପିଲା କେଉଁ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢୁଛି ସେ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ବିବରଣୀ ଶିଶୁର ପରିଚୟକୁ ସହଜରେ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ (ଯଦିଓ ଘର ନମ୍ବର ନଥାଏ)। ଆମର ବିଚାର ଅନୁଯାୟୀ, ଗଣମାଧ୍ୟମ କେବଳ ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ନ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ବିଷୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ ଯାହା ଶିଶୁର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ । ଏହାର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ଧାରା 23 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ ହେବ ।

34. ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟ ମିତ୍ର ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରକାଶନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ପିଲାର ଅର୍ଥ କେବଳ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ପିଲା ହେବା ଉଚିତ ।ତାଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ ପିଲାଟି ମରିଯାଇଥାଏ

ସେତେବେଳେ ଶିଶୁର ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରେ । ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥାପନା ଏହି ଧାରଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଯେ ଯଦି ଶିଶୁର ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଏ, ତେବେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମନୋଭାବ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ପିଲା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟ ପାଇବା ପାଇଁ ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇପାରିବ । ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି ମୃତ ଶିଶୁ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ନ କରାଯାଏ ତେବେ ଏପରି ସମର୍ଥନ ହାସଲ କରିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ । ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ ସହ ଆମେ ଆଦୌ ସହମତ ନୁହଁ । ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମେ ଉପରେ ଯେଉଁ ଯୁକ୍ତି ଦେଇଛୁ, ତାହା ମୃତ ପୀଡ଼ିତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ । ମୃତ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଆମକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ କାରଣ ସହିତ ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆମକୁ ଏହି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗ ସହିତ ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ମୃତମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅଛି । କେବଳ ସେମାନେ ମୃତ ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

35. ଯଦିଓ ଏହି ମାମଲାରେ ଆମେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ମାମଲା ପରିଚାଳନା କରୁଛୁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ କିଶୋର ନ୍ୟାୟ (ପିଲାମାନଙ୍କ ଯତ୍ନ ଏବଂ ସୁରକ୍ଷା) ଅଧିନିୟମ, 2015 ର ଧାରା 74 କୁ ସନ୍ଦର୍ଭିତ କରିପାରିବା, ଯାହାକୁ ନିମ୍ନମତେ ପାଠ କରାଯାଏ:-

"ଧାରା 74, ପିଲାମାନଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉପରେ ନିଷେଧାଦେଶ -

(1) କୌଣସି ଖବରକାଗଜ, ପତ୍ରିକା, ଖବର କିମ୍ବା ଅଡିଓ-ଭିଜୁଆଲ୍ ଗଣମାଧ୍ୟମ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଯୋଗାଯୋଗରେ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କିମ୍ବା ଅନୁସନ୍ଧାନ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କୌଣସି ବିବୃତି, ନାମ, ଠିକଣା କିମ୍ବା ବିଦ୍ୟାଳୟ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଷୟ ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ଆଇନ ସହିତ ଦ୍ବନ୍ଦ୍ୱରେ ଥିବା ଶିଶୁ କିମ୍ବା ଯତ୍ନ ଏବଂ ସୁରକ୍ଷା ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଶିଶୁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନ ଅଧୀନରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅପରାଧରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଶିଶୁ କିମ୍ବା ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରେ, କିମ୍ବା ଏପରି କୌଣସି ଶିଶୁର ଚିତ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ହେବ ନାହିଁ ।

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ଲିଖିତ ଭାବେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯିବାକୁ ଥିବା କାରଣ ପାଇଁ, ବୋର୍ଡ କିମ୍ବା କମିଟି, ମାମଲା ଅନୁଯାୟୀ, ତଦନ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏପରି ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରେ, ଯଦି ଏହାର ମତ ଅନୁଯାୟୀ, ଏପରି ପ୍ରକାଶ ଶିଶୁର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହୋଇଥାଏ ।

(2) ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମାମଲା ବନ୍ଦ ହୋଇଛି କିମ୍ବା ସମାପ୍ତି ହୋଇଛି, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଚରିତ୍ର ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଶିଶୁର କୌଣସି ନଥିକୁ ପୋଲିସ ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ ।

(3) ଉପଧାରା (1) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରୁଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଛଅ ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାରାଦଣ୍ଡ କିମ୍ବା ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୋରିମାନା କିମ୍ବା ଉଭୟ ଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ ହେବେ ।

36. ନାମ, ଠିକଣା, ବିଦ୍ୟାଳୟ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିବରଣୀ ଯାହା ଆଇନ ସହିତ ବିବାଦରେ ଥିବା ପିଲାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରେ, ତାହା ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ଶିଶୁର କୌଣସି ଚିତ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକ ଶିଶୁ ଯିଏ ଆଇନ ସହିତ ବିବାଦରେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏକ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଛି, ବିଶେଷ କରି ଏକ ଯୌନ ଅପରାଧ, ଏହି ସୁରକ୍ଷାର ଆହୁରି ଅଧିକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

37. ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ***ସୁଭାଷ ଚନ୍ଦ୍ର ରାୟ ବନାମ ସିକିମ ରାଜ୍ୟ***[5] ମାମଲାରେ ସିକିମ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନମତେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି:-

> "27 .... ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଆଦେଶରେ ଆଉ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହା କହିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଉଦ୍ଧୃତ କାରଣ ବିନା ଆଇନ ସହିତ ବିବାଦରେ ଥିବା ଏକ ପିଲା, କିମ୍ବା ଯତ୍ନ ଏବଂ ସୁରକ୍ଷା ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଏକ ପିଲା, କିମ୍ବା ଜଣେ ଶିଶୁ ପୀଡିତା, କିମ୍ବା ମାମଲାରେ ଜଡିତ ଏକ ଅପରାଧର ସାକ୍ଷୀ, ନାମ, ଠିକଣା, ବିଦ୍ୟାଳୟ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିବରଣୀ ଯାହା ପିଲାର ଗତିପଥ, ସନ୍ଧାନ ଏବଂ ଚିହ୍ନଟ ହେବାର କାରଣ ପାଇଁ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ପୋଲିସ, ଗଣମାଧ୍ୟମ ତଥା ନ୍ୟାୟପାଳିକା ଏଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସମାନ ଭାବେ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆଇନର ଆଦେଶକୁ ହୃଦୟର ସହିତ ଅନୁପାଳନ କରାଯାଉଛି ।

38. ***ବିଜୟ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ***[6] ମାମଲାରେ, କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୋକ୍ସୋ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ କାରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରି ଏକ ବିସ୍ତୃତ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତଦନ୍ତ ସମୟରେ କିମ୍ବା ରାୟ ସମୟରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଯେପରି ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପାଳନ କରାଯାଏ, ଏବଂ ପୀଡ଼ିତ ଶିଶୁଙ୍କ ମୌଳିକ ଅଧିକାର ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମୌଳିକ ମାନବିକ ଅଧିକାରର ସୁରକ୍ଷା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ସମସ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଆମେ ସହମତ ଅଛୁ । ଯଦିଓ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିବା କେତେକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏହି ମାମଲାରେ କଠୋର ଭାବରେ ଉଠୁନାହିଁ, ଆମେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଅଧିକାର ସହିତ କାରବାର କରୁଥିବାର ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ କଲିକତା

[5] 2018 ସିଆରଆଇଏଲଜେ 3146

[6] 2017ସିଆରଆଇଏଲଜେ 3893

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଏହି ରାୟର ଅନୁଲଗ୍ନକ-1 ଭାବରେ ସଂଲଗ୍ନ କରୁଛୁ । ଦେଶର ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର କିଶୋର ନ୍ୟାୟ କମିଟିର ସମସ୍ତ ଅଧକ୍ଷ ଏବଂ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ ଯେ ସେମାନେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ସେଥିରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ/ରାଜ୍ୟର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସମାନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିପାରିବେ ।

39. ବିଦାୟ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଶିଶୁ-ଅନୁକୂଳ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆବଶ୍ୟକତା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଶିଶୁ-ଅନୁକୂଳ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ପୋକ୍ସୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛି । ଯଦିଓ ଏ ଦିଗରେ କିଛି ଅଗ୍ରଗତି ହୋଇଛି, ତଥାପି ଆହୁରି ଅନେକ କିଛି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

40. ଅଦାଲତରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବା ଯେକୌଣସି ମକଦ୍ଦମାକାରୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବାତାବରଣ ଦ୍ୱାରା ଭୟଭୀତ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ଶିଶୁ ଏବଂ ମହିଳା, ବିଶେଷ କରି ଯେଉଁମାନେ ଯୌନ ନିର୍ଯାତନାର ଶିକାର ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଅଦାଲତର ପରିବେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତରେ ଭୟଭୀତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ଭୟଭୀତ ହୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି।ସେମାନେ ଏତେ ବିଚଳିତ ଯେ ବେଳେବେଳେ ସେମାନେ ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତିକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସକ୍ଷମ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିକୂଳ ଏବଂ ଭୟଭୀତ ଢଙ୍ଗରେ ଜେରା କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଭୟ ବଢ଼ିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିନଥାଏ ।

41. ତେଣୁ, ଏହା ଜରୁରୀ ଯେ ଆମର ଏପରି ନ୍ୟାୟାଳୟ ରହିବା ଉଚିତ ଯାହା ଶିଶୁ ଅନୁକୂଳ ହୋଇପାରିବ । ଧାରା 33 (4) ପୋକ୍ସୋ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତକୁ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛି ଯେ ଅଦାଲତରେ ଶିଶୁ ଅନୁକୂଳ ପରିବେଶ ଅଛି ନା ନାହିଁ । ଧାରା 36 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସାକ୍ଷୀ ଦେବା ସମୟରେ ପିଲା ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଯେ ଅପରାଧର ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଦେଖି ପିଲାଟି ଯେପରି ଭୟଭୀତ ନହୁଏ । ଯେପରି ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ପରୀକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ *ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ* କରାଯିବ । ତେଣୁ, ଏପରି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଯାହା ବିଶେଷ ଭାବେ ଶିଶୁ ଅନୁକୂଳ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ପୀଡ଼ିତା ଶିଶୁ ତଥା ଆଇନର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇଛି । 42. ଏହି ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ବରଂ ମହିଳାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବଳାତ୍କାର ମାମଲାର ବିଚାର ପାଇଁ ବିଚାର ବିଭାଗୀୟ ଅଦାଲତ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇପାରିବ । ବାସ୍ତବରେ, ଏହା ଶିଶୁ ଏବଂ ମହିଳାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏବଂ ନ୍ୟାୟ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହେବ ଯଦି ଦେଶର ସମସ୍ତ ଜିଲ୍ଲାରେ ଯଥାଶୀଘ୍ର ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଏ । ଏହି ଏକକ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଏକ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ଯେଉଁଠାରେ ସହର/ସହରରେ ମହିଳା ଏବଂ

ପିଲାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସମସ୍ତ ଅପରାଧ ପଞ୍ଜିକୃତ ହୋଇଛି । ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଭଲ ତାଲିମପ୍ରାପ୍ତ କର୍ମଚାରୀ ରହିବା ଉଚିତ ଯେଉଁମାନେ ଯୌନ ଶୋଷଣର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଶିଶୁ ଏବଂ ମହିଳାଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ପ୍ରତି ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ରହିବେ । ଏହି କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ତାଲିମ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ସହ ସହାନୁଭୂତିଶୀଳ ଏବଂ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଢଙ୍ଗରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିପାରିବେ । ଏହି କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ପରାମର୍ଶଦାତା ଏବଂ ମାନସିକ ରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞମାନେ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ ରହିବା ଉଚିତ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଲେ ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯିବ ଏବଂ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ଯଦି ପରାମର୍ଶଦାତା ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କୁ ସେହି ଉପାୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବେ ଯେପରି ସେମାନେ ଏହିପରି ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ତାଲିମ ପାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼ିକରେ ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ସହାୟତା ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ସୁବିଧା ରହିବା ଉଚିତ ଏବଂ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା ସେହି କେନ୍ଦ୍ରରେ ହିଁ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହି ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼ିକରେ ଆଭାସୀ ସୁବିଧା ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ ହେବା ଉଚିତ ଯେଉଁଠାରେ ସିଆରପିସିର ଧାରା 164 ଅନୁଯାୟୀ ପୀଡିତାଙ୍କ ବିବୃତି ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଭାବରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଆଭାସୀ ସୁବିଧା ବ୍ୟବହାର କରି ପୀଡ଼ିତାମାନଙ୍କୁ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ହାଜର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ ନାହିଁ । ଏହି ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼ିକରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଗୃହ (ଗୁଡ଼ିକ) ରହିବା ଉଚିତ, ଯାହାର ଉପଯୋଗ ଏଭଳି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ପାଇଁ କରାଯାଇପାରିବ । ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ଏହି କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ କୋର୍ଟ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବରଂ ଅଦାଲତ ପରିସର ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥିତ ହେବା ଉଚିତ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଓକିଲମାନେ ମଧ୍ୟ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଏଭଳି ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ କେବେବି ଏକ ଅଦାଲତ ପରିସରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏକ ପୀଡ଼ିତା ଅନୁକୂଳ ବିଚାର ହୋଇପାରିବ । ଏଭଳି ଏକ କେନ୍ଦ୍ର ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇସାରିଛି, ତାହା ହେଉଛି ହାଇଦ୍ରାବାଦର "ଭରୋସା" । ଏହାକୁ ଦେଶର ଅନ୍ୟ ଏକ ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର ପାଇଁ ଏକ ଆଦର୍ଶ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ।

43. ଉପରୋକ୍ତ ଆଲୋଚନାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଜାରି କରୁଛୁ:-

1. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମକୁ ମୁଦ୍ରଣ, ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍, ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଆଦିରେ ମୁଦ୍ରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏପରିକି ସୁଦୂର ପ୍ରସାରୀ ଉପାୟରେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ପୀଡିତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରେ ଏବଂ ଯାହା ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ବିଷୟରେ ଜଣାଇଥାଏ ।

2. ଯେଉଁ ମାମଲାରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଛି କିମ୍ବା ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କ ରହିଛି, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ଅଧୀନରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ

କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯଦି ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରୁଥିବା ପରିସ୍ଥିତି ବିଦ୍ୟମାନ ନଥାଏ, ଯାହା ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯିବ, ଯିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୌରା ଜଜ୍ ଅଟନ୍ତି ।

3. ଆଇପିସିର ଧାରା 376, 376A, 376AB, 376B, 376C, 376D, 376DA, 376DB କିମ୍ବା 376E ଏବଂ ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏଫ୍‌ଆଇଆର୍ ସାର୍ବଜନୀନ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

4. ଯଦି ଜଣେ ପୀଡିତା ସିଆରପିସିର ଧାରା 372 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରନ୍ତି, ତେବେ ପୀଡିତା ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଏବଂ ଆବେଦନକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯିବ ।

5. ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀମାନେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଏକ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ରଖିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏହି ଦସ୍ତାବିଜ ଗୁଡିକ ସମାନ ଦସ୍ତାବିଜ ଦ୍ୱାରା ବଦଳାଇବା ଉଚିତ ଯେଉଁଥିରେ ପୀଡିତଙ୍କ ନାମ ସମସ୍ତ ନଥିରେ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯାହା ସର୍ବସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇପାରିବ ।

6. ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପୀଡ଼ିତଙ୍କ ନାମ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ସମସ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ପରିଚୟକୁ ଗୋପନୀୟ ରଖିବା ଏବଂ ଏହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି, କିମ୍ବା କେବଳ ଏକ ବନ୍ଦ ଲଫାପାରେ ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା ଅଦାଲତକୁ ତାଙ୍କ ବିବୃତିରେ ପଠାଇବା ଉଚିତ ।

7. ଆଇପିସିର ଧାରା 228A (2) (c) ଅନୁଯାୟୀ ମୃତ ପୀଡିତା କିମ୍ବା ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ନିକଟତମ ପରିଜନ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନ କେବଳ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦୌରା ଜଜଙ୍କ ନିକଟରେ କରାଯିବା ଉଚିତ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସରକାର ଧାରା 228A (2) (c) ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ ନକରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ସାମାଜିକ କଲ୍ୟାଣ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ସଂଗଠନଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ପାଇଁ ଆମର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ଥିର ନକରିଛନ୍ତି ।

8. ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ନାବାଳକ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସେମାନଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ କେବଳ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିବେ ଯଦି ଏପରି ପ୍ରକାଶ ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହୋଇଥାଏ ।

9. ଆଜିଠାରୁ ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିଲ୍ଲାରେ ଅତି କମରେ ଗୋଟିଏ 'ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର' ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟ/କେନ୍ଦ୍ରଶାସିତ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି ।

44. ଏହି ରାୟର ଏକ ନକଲ ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାର ଜେନେରାଲଙ୍କୁ ପଠାଯିବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର କିଶୋର ନ୍ୟାୟ କମିଟିର ଅଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ରଖାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇପାରିବ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିଲ୍ଲାରେ ଏକକ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ଆନ୍ତରିକ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଉଛି ।

45. ଉପରୋକ୍ତ ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏଠାରେ ଆଲୋଚିତ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ ଏହି ଆବେଦନର ସମାଧାନ କରୁଛୁ ।

<u>**ସଂଲଗ୍ନକ -- 1**</u>

(ବିଜୟ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ ମାମଲାରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ, 2017 ସିଆର.ଆଇ..ଏଲ.ଜେ. 3893)

1. ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କିଶୋର ପୋଲିସ ୟୁନିଟ୍ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ କରିବା କିମ୍ବା ଅପରାଧ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ବିଷୟରେ ତୁରନ୍ତ ଅଧିନିୟମ 19 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାକୁ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବେ ଏବଂ ପିଲା ଏବଂ/କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ମାଗଣାରେ ଏକ ନକଲ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ଏବଂ ପିଲା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପିତାମାତା କିମ୍ବା ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେବେ ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ପିଲାଙ୍କର ଆଇନଗତ ସହାୟତା ଏବଂ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱର ଅଧିକାର ଅଛି ଏବଂ ଯଦି ପିଲା ତାଙ୍କର ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ, ତେବେ ଅଧିନିୟମ 40 ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ଆଇନଗତ ସହାୟତା/ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପାଇଁ ପିଲାଟିକୁ ଜିଲ୍ଲା ଆଇନ ସେବା ପ୍ରାଧିକରଣଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାନ୍ତୁ । ପ୍ରଥମ ସୂଚନା ରିପୋର୍ଟ୍ ପଞ୍ଜିକରଣରେ ବିଫଳ ହେଲେ ପୋକ୍ସୋ ଧାରା 4, 6, 7, 10 ଏବଂ 12 ଅନୁଯାୟୀ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା 166-B ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ହେବେ କାରଣ ଉପରୋକ୍ତ ଅପରାଧଗୁଡିକ ଉକ୍ତ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସମାନ ଦଣ୍ଡବିଧି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆଇନର ଅପରାଧ ସହିତ ସମାନ ।

2. ଏଫଆଇଆର୍ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହେବା ପରେ ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀ ତୁରନ୍ତ ଜରୁରୀକାଳୀନ ଚିକିତ୍ସା ସହାୟତା ପାଇଁ, ଯେତେବେଳେ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ, ଏବଂ/କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମ 27 ଅନୁଯାୟୀ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ତୁରନ୍ତ ପଠାଇବେ ଏବଂ ଅଧିନିୟମ 25 ଅନୁଯାୟୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ବୟାନକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା । ଏହି ଘଟଣାରେ, ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କିଶୋର ପୋଲିସ୍ ୟୁନିଟ୍ ମତ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଶିଶୁ ନ୍ୟାୟ (ଶିଶୁଙ୍କ ଯତ୍ନ ଏବଂ ସୁରକ୍ଷା) ଅଧିନିୟମ, 2000 ର ଧାରା 2 (d) ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା "ଯତ୍ନ

ଏବଂ ସୁରକ୍ଷାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିବା ଶିଶୁ" ର ସଂଜ୍ଞା ମଧ୍ୟରେ ଆସେ, ଉକ୍ତ ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କିଶୋର ପୋଲିସ୍ ୟୁନିଟ୍ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଶିଶୁର ଯତ୍ନ, ସୁରକ୍ଷା, ଚିକିତ୍ସା ଏବଂ ପୁନର୍ବାସ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଶିଶୁକୁ ତୁରନ୍ତ ନ୍ୟାୟିକ ଶିଶୁ କଲ୍ୟାଣ କମିଟି ନିକଟକୁ ପଠାଇବେ ।

3. ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତରେ ଏଫଆଇଆର୍ ପଞ୍ଜିକରଣ କରାଯାଏ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥାଠାରୁ ଉପରୋକ୍ତ (1) ଏବଂ (2) ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଆଇନର ଉପରୋକ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁପାଳନ ବିଷୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବେ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ଅନୁପାଳନ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବେ ।

4. ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କିଶୋର ପୋଲିସ ୟୁନିଟ୍ ସମେତ ମାମଲାର ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବେ ଯେ ତଦନ୍ତ ସମୟରେ ପୀଡିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ବିଶେଷ କରି ଅଧିନିୟମ 24 ଅନୁଯାୟୀ ପୀଡିତାଙ୍କ ବୟାନ ରେକର୍ଡ (ଯେତେଦୂର ପୀଡିତାଙ୍କ ବାସସ୍ଥାନ କିମ୍ବା ପସନ୍ଦଯୋଗ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପିତାମାତା/ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ କରାଯାଇପାରିବ), ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25 ଅନୁଯାୟୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତାଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା କରାଇବା, ଧାରା 19 (5) ଅନୁଯାୟୀ ଜରୁରୀକାଳୀନ ଚିକିତ୍ସା ସହାୟତା ପାଇଁ ପିଲାକୁ ପଠାଇବା ଏବଂ/କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 27 ଅନୁଯାୟୀ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା କରାଇବା ।

5. ତଦନ୍ତକାରୀ ସଂସ୍ଥା କୌଣସି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ନ୍ୟାୟ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନ୍ୟାୟାଳୟର ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁମତି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଏପରି ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ ବୋଲି ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବେ ।ଉପରୋକ୍ତ ଆଇନର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଭଙ୍ଗ କରୁଥିବା ଜଣେ ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମେତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 23 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡିତ ହେବେ ।

6. ଅଧିନିୟମ 37 ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲାର ବିଚାର ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ କରାଯିବ ଏବଂ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଅନାବଶ୍ୟକ ବିଳମ୍ବ ନକରି ତୁରନ୍ତ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯିବ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 36 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ ପୀଡିତାଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରାଯିବ । ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଶିଶୁ ଅନୁକୂଳ ବାତାବରଣରେ ପିତାମାତା, ଅଭିଭାବକ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯିବ, ବାରମ୍ବାର ବିରତି ଦେଇ ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ପିଲାର ଭରସା ଏବଂ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ଥିବ ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ପିଲାକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି, ଆକ୍ରମଣାତ୍ମକ କିମ୍ବା ନିର୍ଯ୍ୟାତନାପୂର୍ଣ୍ଣ ପଚରାଉଚରା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବେ ନାହିଁ, ବିଶେଷ କରି ତାଙ୍କ ଚରିତ୍ର ହନନ ବିଷୟରେ ଯାହା ଏହିପରି ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ ଶିଶୁର ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇପାରେ । ଉପଯୁକ୍ତ ମାମଲାରେ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ପ୍ରତିପକ୍ଷକୁ ଅଦାଲତରେ ଲିଖିତ ଭାବରେ ଜେରା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଦାଖଲ କରିବାକୁ କହିପାରନ୍ତି ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କୁ ଏପରି ଭାଷାରେ

ପଚାରିବେ ଯାହା ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପାଇଁ ବୋଧଗମ୍ୟ ଏବଂ ଏକ ଶାଳୀନତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅଣ-ଆପତ୍ତିଜନକ ଢଙ୍ଗରେ ହୋଇଥିବ ।

7. ଯଦି ପୀଡିତା ବିଦେଶରେ ଅଛନ୍ତି କିମ୍ବା କୌଣସି ଦୂର ସ୍ଥାନରେ ରହୁଛନ୍ତି କିମ୍ବା ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ ପରିସ୍ଥିତି କାରଣରୁ ପ୍ରମାଣ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଶାରୀରିକ ଭାବେ ଅଦାଲତରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବାକୁ ଅସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଅଭାଷୀ ମାଧମରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରମାଣକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯିବ ।

8. ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପରିଚୟ, ବିଶେଷ କରି ତାଙ୍କ ନାମ, ପିତାମାତା, ଠିକଣା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ ଯାହା ତାଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ, ତାହା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ନାହିଁ, ଯଦି ଏପରି ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ ଶିଶୁର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ନ ଥାଏ ।

9. ଏଫଆଇଆର୍ ପଞ୍ଜିକରଣ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଅପରାଧ ସଂଘଟିତ ହେବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସୂଚନା ପାଇବା ପରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ନିଜେ କିମ୍ବା ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ ଶିଶୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ତୁରନ୍ତ ତଦନ୍ତ କରି ସହାୟତା କିମ୍ବା ପୁନର୍ବାସର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବେ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ତଥା ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ସମେତ ଅନ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଶୁଣାଣି କରିବାର ସୁଯୋଗ ଦେବା ପରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ କ୍ଷତିପୂରଣ ଏବଂ/କିମ୍ବା ଶିଶୁର ପୁନର୍ବାସ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବେ । କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ସମାପ୍ତି ପରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ କିମ୍ବା ନ ହୁଅନ୍ତୁ, କିମ୍ବା ଯେଉଁ ମାମଲାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସନ୍ଧାନ ମିଳୁନାହିଁ କିମ୍ବା ପଳାୟନ କରିଛନ୍ତି, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଅପରାଧ କାରଣରୁ ପୀଡିତାଙ୍କର କ୍ଷତି ହୋଇଛି କିମ୍ବା ଆଘାତ ଲାଗିଛି, ତେବେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କ୍ଷତିପୂରଣ ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବ।ଯୌନ ଅପରାଧରୁ ଶିଶୁ ସୁରକ୍ଷା ନିୟମ, 2012ର ନିୟମ 7 (3) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିବା ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ କ୍ଷତି ଏବଂ ଆଘାତ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆନୁସଙ୍ଗିକ କାରଣକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ କ୍ଷତିପୂରଣର ପରିମାଣ ସ୍ଥିର କରାଯିବ ଏବଂ ଏହା ପୀଡ଼ିତା କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଣ୍ଠିର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ବନିମ୍ନ ରାଶି ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରହିବେ ନାହିଁ । ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ/ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କ୍ଷତିପୂରଣ ପୀଡ଼ିତା କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଣ୍ଠି କିମ୍ବା ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1973 (ଏସଆଇସି) ର ଧାରା 357A ଅଧୀନରେ ସ୍ଥାପିତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଯୋଜନା/ପାଣ୍ଠିରୁ କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟ ଆଇନ ସେବା ପ୍ରାଧିକରଣ କିମ୍ବା ଜିଲ୍ଲା ସେବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ମାଧମରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ, ଯାହାଙ୍କ ହାତରେ ପାଣ୍ଠି ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଯଦି ନ୍ୟାୟାଳୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ କିମ୍ବା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମନା କରନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ନକରିବା ପାଇଁ ଏହାର କାରଣକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବେ । ଏହିପରି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ କ୍ଷତିପୂରଣ ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33 (8) ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର ସମାପ୍ତି ପରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କ୍ଷତିପୂରଣ ରାଶି ସହିତ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରାଯିବ ।

10. ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବେ ଯେ ପୋକ୍ସୋ ଅଧୀନରେ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ଅଯଥା ଦୀର୍ଘାୟିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 35 (2) ଅନୁଯାୟୀ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଅଯୌକ୍ତିକ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ନଦେଇ ଅପରାଧର ବିଚାର ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଯଥା ସମ୍ଭବ ବିଚାର ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ସମସ୍ତ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ।

ଦିବ୍ୟା ପାଣ୍ଡେ ଆବେଦନଗୁଡିକର ନିକାଶ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର: ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ